

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1911

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 4

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Τώρα ἄκουσε καλά. Εἶμαι πολὺ δυσχεραστῆμενος μὲ ὅ,τι εὐρίσκω ἐδῶ. Σ' ἔβαλα εἰς τὰ τρία δωμάτια τοῦ οἰκίσκου ὡς φύλακα τοῦ πύργου καὶ σοῦ ἐπέτρεψα νὰ καλλιεργήῃς διὰ λογαριασμόν σου τὸ κτήμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σοῦ δώσω τὴν ἄδειαν νὰ καταλάβῃς τὸν πύργον καὶ νὰ τὸν κάμῃς ἀποθήκην. Ἐρχομαι ἐδῶ καὶ βλέπω ὅτι δὲν ἀρίστες τίποτε. Τὰ ζῶά σου ἐγέμισαν τοὺς σταύλους, ἡ αὐλὴ εἶνε γεμάτη κοπριὰν καὶ δεμάτια, δὲν μένει τοπος οὔτε διὰ νὰ βάλω τὸ ἀμαξάκι μου μὲ τὰ δύο γαϊδουράκια. Κατοίκησες εἰς τὸν πύργον καὶ τὸν ἐλέρωσες ἐλεεινά. Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ὅλ' αὐτά.

—Μά, κύριε μαρκήσιε, σὰς ὀρίζομαι. . .

—Οἱ ὄρκοι περιτοῖ, διέκοψεν ὁ μαρκήσιος. Κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχεις καὶ τὰ ἐπ' ἡμέρας ὅλα αὐθαδῶς καὶ αὐθαίρετως. Σοῦ δίδω λοιπὸν προθεσμίαν ὅκτῳ ἡμερῶν διὰ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ν' ἀδειάσῃς τὸ σπίτι. . .

—Νὰ φύγω ! . . ἀνέκραξεν ὁ Μπεσὺ, νὰ φύγω σὲ ὅκτῳ ἡμέρας ! . .

—Βεβαίως ! Ἐνὸμιζες πῶς θὰ ἔμεινες ἐδῶ ἐπὶ ζωῆς ; Ἄν εὕρσκα τὰ πράγματα εἰς καλὴν κατάστασιν, ἂν δὲν ἔκαμνες τὴν ἀπρεπῆ αὐτὴν εἰσβολὴν, θὰ ἤμουν συγκαταβατικώτερος. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τὸ γρηγορότερον καὶ ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου, καὶ ἀπὸ τὰ ζωντανά σου καὶ ἀπὸ τοὺς καρπούς σου.

Ἀστραπὴ ὀργῆς ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πονηροῦ χωρικοῦ ὁ μαρκήσιος, συγχυσμένος δὲν τὴν παρετήρησεν ὁ Πέτρος ὅμως τὴν συνέλαβε καὶ εἶδεν ἕνα φοβερὸν ἐχθρὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε πλουτήσῃ χάρις εἰς τὴν καλωσύνην τοῦ πατρὸς του. .

—Μά, κύριε μαρκήσιε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μετοικήσω σὲ ὅκτῳ ἡμέρας.

—Γιατί ;

—Γιατὶ δὲν ἔχω σπίτι.

—Καὶ τὸ δικό σου ; Δὲν κατοικοῦσες πρὶν εἰς ἕνα σπιτάκι ἐπάνω στὸ δρόμο τοῦ Κορμπέιγ ; ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ κουβαλήσῃς τὰ γεννήματά σου, ἀφοῦ εἶνε δικό σου. . .

—Ναί, μὰ . . . τὸ νοίκιασα στὸν ἐξάδελφό μου τὸν Κλαῦδιο, τότε ποῦ παντρεύτηκε.

—Νὰ τοῦ τὸ πάρῃς πίσω.

—Ἀδύνατο . . . δὲν θὰ ξέρῃ ποῦ νὰ πάῃ αὐτός . . . Ἐπειτα χρειάζονται περισσότερες ἀπὸ δεκαπέντε μέρες γιὰ ν' ἀδειάσουν ἡ ἀποθήκες . . . Ὁ κύριος Μαρκήσιος δὲ φαντάζεται τί εἶνε . . . καὶ ἐπειτα. . .

Ὁ Μπεσὺ ἐσταμάτησε στριφογυρίζων τὸ καπέλλον του εἰς τὰ μαῦρά του χέρια. Μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε :

—Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε δικὰ μου . . . Πολλοὶ χωρικοὶ δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ βάλουν τὰ γεννήματά τους καὶ ἰά ἔβαλαν ἐδῶ.

—Χωρὶς τὴν ἄδειά μου ; Πολύ καλά. Πῆς τους νὰ τὰ σηκώσουν . . . ἡ καλωσύνη ἔχει καὶ τὰ ὀριά της.

—Μὰ . . . ξέρετε . . . μοῦχουν πληρώσῃ ἕνα νοίκι . . . καὶ ἐτσι . . . καταλαβαίνετε. . .

—Ἄ ! ἐπὶ τέλους ! Τώρα ἀρχίσα νὰ ἐννοῶ. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, δὲν σοῦ ἔφθασε ποῦ κατέλαβες τὰ πάντα καὶ κατοίκησες τὸν πύργον καὶ τὸν ἐλέρωσες, ἀλλὰ ἐνοίκιασες καὶ ὅ,τι ἤμπορες . . . Καλὰ, βλέπω, ἐφύλαξες τὸ κτήμά μου ! Ἐτσι θὰ μπορούσες νὰ τὸ φυλάξῃς γιὰ πάντα, ἔ ; . . . Τί θὰ ἐλέγες τώρα ἂν σὲ ἐπ' ἤγγαίνα στὸ δικαστήριον ! . . .

Ὁ Μπεσὺ ἔγεινε πελιδνός.

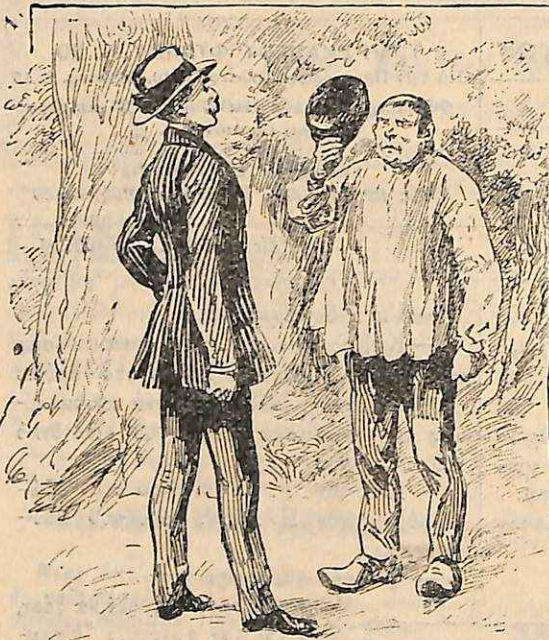
—ὦ, ὁ κ. Μαρκήσιος δὲν

«Δύο γυναῖκες τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλεναν ροῦχα.» (Σελ. 31, στ. γ'.)

Θα κάμω τέτοις πράγμα! ἐτραύλισεν ἑν-
τρομος.

— Δὲν θὰ τὸ κάμω, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν
ὄρον νὰ μοῦ ἀδειάσης τὴ γωνιὰ ἀμέσως.
Ἐννοῶ, σὲ δεκαπέντε ἡμέρες τὸ πολὺ,
νὰ μὴν ὑπάρχει, οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος

«Σοὺ δίδω προθεσμίαν ὅσῳ ἡμερῶν διὰ νὰ φύγῃς...»
(Σελ. 29, στ. α')

τῆς ἐδῶ διαμονῆς σου. Σύμφωνοι;

— Ἐ! τί νὰ γίνῃ! ἐστέναξεν ὁ γέρον
χωρικός.

— Πρὸς τὸ παρὸν τὸν σταυ-
λο κ' ἐτοίμασε ἕνα καθαρὸ ἀγούρι γιὰ
τὰ γαϊδουράκια.

— Συγγνώμην, μπαμπᾶ, παρενέβη ὁ
Πέτρος Ριονσαί, ἐγὼ θὰ βρῶ μέρος νὰ
τὰ βάλω... ἐκεῖ μέσα δὲν γίνεται.

— Γιατί;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὕστερα, μπαμπᾶ.

— Καλὰ, ἀμὴ τὸ ἀμᾶξι;

— Θὰ προσπαθῶσιν ἐπίσης νὰ τὸ οἰ-
κονομήσω. Μοῦ κάνουνε μόνον τὴ χάρι νὰ
τοῦ γυρέψετε ἄχυρο;

— Πόσο σᾶς χρειάζεται, κύριε; ἤρω-
τησεν ὁ Μπεσὺ, δομασμένος πλέον,
διότι ἐνόησε μὲ τί ἀνθρώπους εἶχε νὰ
κάμῃ.

— Δέκα δεράτια γι' ἀπόψε, εἶπεν ὁ
Πέτρος.

— Πᾶν νὰ σᾶς τὰ φέρω, εἶπεν ὁ
Μπεσὺ, καὶ ἐσπευσε νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ
τὸν φοβερὸν ἰδιοκτήτην...

Πυρετώδης ἐργασία.

— Ποῦ θὰ βάλῃς ἐκεῖνα τὰ ζῶα;
ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος τὸν Πέτρον, ἐπι-
στρέφων μαζί του εἰς τὸν πύργον.

— Ἐδῶ, μπαμπᾶ. Αὕτῃ ἡ σάλα εἶνε
πλακοστρωμένη καὶ εὐκόλα μπορεῖ νὰ
πλυθῇ. Ἐπειδὴ θὰ εἶνε προσωρινό, γιὰ
λίγες μόνον ἡμέρες...

— Μὰ γιατί δὲν σοῦ ἄρρεσε ὁ σταυλός;
— Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἔχει κα-
κοὺς σκοποὺς ἐναντίον μας καὶ θὰ τὰ
ἐβαλε χωρὶς ἄλλο μὲ τὰ δυστυχημένα καὶ
ἀνυπεράσπιστα ζῶα. Τὸν εἶδα ἐπανε-
λημμένως νὰ σᾶς εἰχνη πολὺ ἄσχημα
βλέμματα καὶ τὸν θεωρῶ ἱκανὸν
νὰ κάμῃ πολλά...

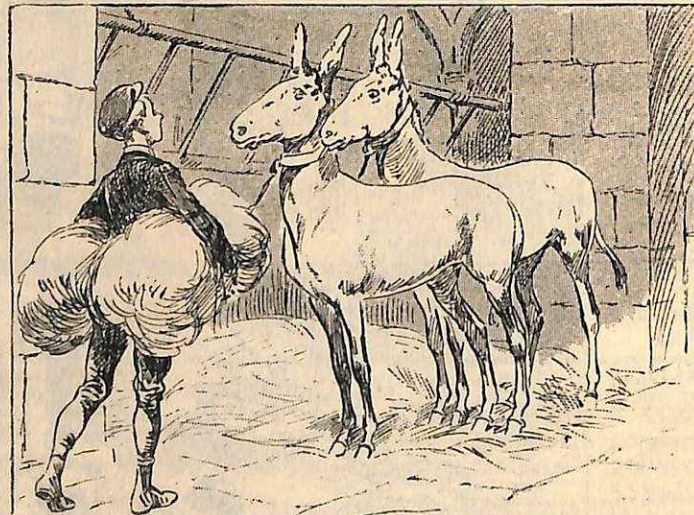
— Ἐχεις δίκιο, μοῦ φαίνεται,
εἶπε μελαγχολικῶς ὁ μαρκήσιος·
ἀτυχία νὰ βροῦμε τέτοιες φασαρίες
μόλις θάσασμε! αὐτὸ ἐπιδεινώνει
τὴν θέσιν μας.

— Ποῖος ξέρει, μπαμπᾶ; ἴσως
εἶνε ἀνακούφισις διὰ τὰ μεγαλή-
τερα δεινὰ, τὰ ὅποια σκέπτεται
κανεὶς ὀλιγωτέρον ὅταν ἔχῃ τὲς
μικρὰς αὐτὲς φροντίδας.

Ὁ μαρκήσιος ἐκτύπησε τὸν υἱὸν
τοῦ ἐκπληκτικῶς δι' αὐτὴν τὴν σκέ-
ψιν. Ἀνωτέραν βεβαίως τῆς ἡλικίας
του. Καὶ ἐνδομύχως συνεχάρη ἐ-
αυτὸν, διότι τὸ δεκαεξεχέτις αὐτοῦ
παιδί ἐμελλε νὰ μείνῃ ὁ μόνος
προστάτης τῆς μητέρας του καὶ
τῆς ἀδελφῆς του.

Ἀπεφάσισε, κατὰ τὸ διάστημα
τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, νὰ παρά-
σχῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν μεγαλητέραν
δικαιοδοσίαν εἰς τὸν Πέτρον, διὰ
νὰ τὸν εἰς τὸ ἔργον,
τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνε κατὰ τὴν ἀ-
πουσίαν του.

— Ὅσο νὰ βρῇς σὺ καὶ νὰ τοποθετή-
σῃς τὰ ζῶα καὶ τὰ μᾶξι, εἶπε, ἐγὼ θὰ
ἐτοιμάσω τὲς κρεββατοκάμαρας ἐπάνω,
ποῦ φαντάζομαι σὲ τί γὰλὶ θὰ εἶνε, κρι-
νῶν ἀπὸ τὸ ἰσόγειον.

«Ἐἶχεν αὐτοσχεδιάσῃ ἕνα καλὸ ἀγούρι...» (Σελ. 30, στ. γ')

— Συγγνώμην, μπαμπᾶ, εἶπεν ὁ Πέ-
τρος· μοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν· πρὶν ξεζέψω,
νὰ πεταχθῶ μίαν στιγμὴν στὸ χωριὸ διὰ
νὰ βρῶ καμμιά ὑπηρετίαν; Ὁ μᾶς βοη-
θοῦσε ὅς αὐτὸ τὸ καλὰρισμα ποῦ δὲν εἴ-
μεθα συνειθισμένοι.

— Ἐχεις δίκιο, παιδί μου, πῆγαινε.
Ὁ νεανίας ἐπήδησεν εἰς τὸ ἀμαξάκι,
ἀφοῦ ἔλυσεν τὰ γαϊδουράκια, καὶ ἐτοιμά-
ζετο νὰ ξεκινήσῃ, ὅταν προσέτρεξεν ἡ
Καρμύλλη.

— Ὁ μπαμπᾶς μὲ στέλνει μαζί σου,
εἶπε, γιὰ νὰ προσέχω τὸν Ἀλῆ καὶ τὴ
Φατμέ, ὅταν σὺ θὰ κατεβῇς ἀπὸ τ' ἀμάξι.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος.

Ὁ δρόμος δὲν ἦτο μακρὸς. Ἐν τέ-
ταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των, τὰ
παιδιά ἐπανερχόντο μὲ μίαν ὥραιαν εἰ-
κοσαετῇ χωριατοπούλῃν, τὴν Ὀνωρίαν,
τὴν ὁποίαν ἡ Καρμύλλη ἐσπευσε νὰ πα-
ρουσιάζῃ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Πέτρος ἐγκαθίστα
τὰ δύο γαϊδουράκια εἰς τὴν «αἰθούσαν
τῶν ὀπλων», ὅπου εἶχεν αὐτοσχεδιάσῃ
ἕνα καλὸν ἀγούρι, κ' ἐτοποθέτει τὸ ἀμα-
ξάκι εἰς τὸ βάθος. Εἶχε κάμῃ καὶ ἕνα
παχνί, καρφώσας καταλλήλως εἰς τὸν
τοῖχον μίαν σκάλην, κ' ἐπῆγε κατόπιν
νὰ ζητήσῃ προμήθειαν γόρτου καὶ κρι-
θῆς ἀπὸ τὸν Μπεσὺ.

— Πᾶρε τὴν ἀπόδειξιν, τῷ εἶπε γρά-
φων εἰς ἕν φύλλον τοῦ σημειωματαρίου
τοῦ· δύο δεράτια σανὸ· δέκα δεράτια
ἄχυρο· ἕκατὸ λίτρος κριθάρι· ὁ μπαμπᾶς
θὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ.

Ἐπέγραψεν, ἔσχις τὸ φύλλον καὶ τὸ
ἔδωσεν εἰς τὸν Μπεσὺ μετὰ τὴν παρά-
δοσιν τῆς παραγγελλίας, τὴν ὁποίαν ἐπε-
βλεψε προσεκτικῶς. Κατόπιν τὰ ἐτοπο-
θέτησεν ὅλα εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης
τῶν ὀπλων, αὐτοσχεδίασε μίαν σανο-
θήκην, ἐκαθάρισε τὰ χαλινάρια, ἐξύ-
στησε τὰ δύο ζῶα καὶ ἄμα τὰ εἶδεν
ἀρκετὰ ξεκουρασμένα ἀπὸ τὸν δρόμον,

τοὺς ἔδωκε νερό,
τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀν-
τλήσῃ προηγουμέ-
νως, διότι ἐγνώρι-
ζεν ὅτι δὲν πρέπει
ποτέ νὰ δίδωμεν
πολὺ κρύον νερόν
εἰς ζῶα ἰδρωμένα.

Ἦσυχάσας ὑπ'
αὐτὴν τὴν ἐποψίν
ὁ Πέτρος, ἔτρεξεν
ἐπάνω νὰ εὕρῃ τὴν
ἀδελφὴν του, ἡ
ὁποία ἐδοθήθει τὴν
Ὀνωρίαν νὰ στρώ-
σῃ τὰ κρεβάτια, ἐ-
σιγύριζε τὰ δωμά-
τια καὶ ἐπέβλεπε
τὰς παραμικροτέ-
ρας λεπτομερείας
τοῦ νοικοκυριοῦ, ὡς

ἐμπειρὸς πλέον οἰκοδόσποινα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

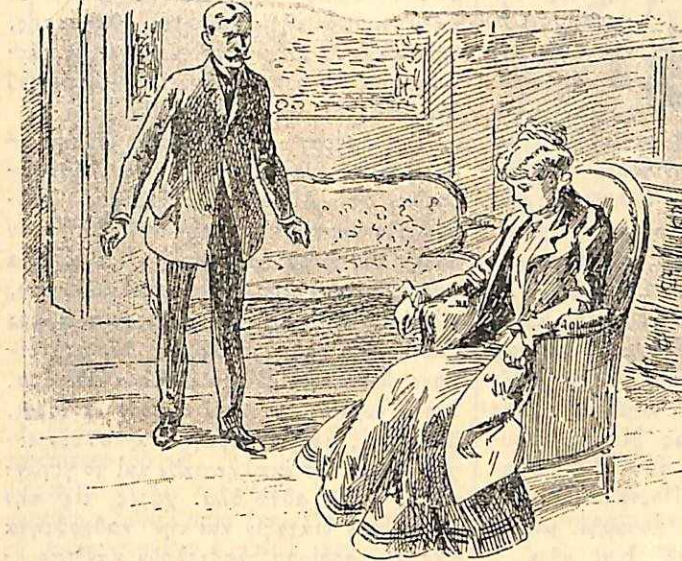
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΡΟΧΕΤΤΗΣ

Σὰν στὸ σπίτι του.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ μαρκήσιος

εἶχεν ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς συζύγου
του, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν πολυθρό-
ναν τῆς ἀδρανῆς, μὴ ἐνδιαφερομένη διὰ
τίποτε, ὡς εἴαν δὲν ὑπῆρχε.

Ὁ κ. Ριονσαί ἤρχισε νὰνησυγῇ διὰ
τὴν παράδοξον αὐτὴν κατάστασιν, ἡ

«Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου ἐπάνω...» (Σελ. 31, στ. α')

ὁποία ἐξηκολούθει ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ'
ἣν τῇ ἀπεκάλυψε τὴν οἰκονομικὴν των
καταστροφὴν.

Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι κάποιον ἐλαττήριον
ἔσπασε μέσα τῆς καὶ τῆς ἐσταμάτησε
κάθε αἰσθησίν, κάθε ζώην.

Εἶχεν ὠχρότητα μαρμάρου ἐνῷ τὰ
κατακόκκινα χεῖλη τῆς ἐμαρτύρουν πυ-
ρετόν.

— Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου ἐπάνω,
ἀγαπητή μου; τὴν ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἐρχομαι, ἀπήντησεν ἐκείνη ἐγει-
ρομένη.

Ἐξῆλθον εἰς τὴν ὥραιαν πλακόστρω-
τον στοάν, κ' ἐπέστρεψαν εἰς τὸν μεγάλον
πύργον τῆς εἰσοδοῦ, ὅπου ὑπῆρχε μίξ
κλίμαξ ἀπὸ δρυὸν, ἄλλοτε ἐστιλβωμένη,
Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἡ αὐτὴ σταῖα
ἀλλ' ἡ αἰθούσα καὶ τὰ δωμάτια εἶχον
παρκετόν.

Ἀνωθεν τῆς αἰθούσης εὐρίσκετο ὁ «τι-
μητικὸς θάλαμος» (chambre d'hon-
neur), εὐρύχωρος, ὑψηλότορος καὶ σχε-
τικῶς καθάρος, διότι οἱ χωρικοὶ δὲ εἴ-
χον τολμήσῃ νὰ τὸν βεβηλώσουν.

Τρεῖς παράθυρα ἦσαν μεσημερινοανα-
τολικά. Μεγάλῃ δρυϊνῇ κλίνῃ, μὲ ὥραιας
γλυφάς, εἰς τὸν τοῖχον, ἐνῷ
πρὸ αὐτῆς ἦσαν ἀπλωμένοι γνήσιοι τά-
πητες τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ τὰ καθίσματα
ἦσαν ὥραια, μόνον ποῦ τὸ ὕψος τῶν
ἦτο ἐξαπατημένον.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ καλλωπισμοῦ,
συνεχόμενον μὲ τὸν κοιτῶνα, παλαιὸν
ἐμαρτίον ἀπὸ καρυδιᾶν ἦτο γεμάτον
ἀσπρόρρουχα.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε τὸ κλειδί. Ἐπῆρξεν

ἀπὸ μέσα ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὰ κρεβά-
τια, ἀπορῶν καὶ μόνος του δι' ὅ,τι ἔκα-
μνεν αὐτός, ὁ μὴ μεταχειρισθεὶς ὡς τῶ-
ρα παρὰ ὀπλα, ἄλογα καὶ πένναν συγ-
γραφέως.

Ἡ τῆς συζύγου του τὸν ἔκα-
μνε δραστήριον καὶ
ἐφευρετικόν. Καὶ
δὲν ἡσύχασε παρ'
ἀφοῦ ἐπιθεώρη-
σεν ὁλόκληρον τὸν
πύργον, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἀπεκάλυψε
μὲ ἐκπληξίν του
καλλοῦντας ἀνελπί-
στους διὰ τὴν πα-
λαιὰν ἐκείνην κα-
τοικίαν.

Ἦτο ὥραιον οἰ-
κοδόμημα ρυθμοῦ
Ἀναγεννήσεως, ὅ-
χι πολὺ μεγάλον,
ἀλλὰ μὲ ὥραιας
ἀναλογίας καὶ μὲ
γραμμὰς κομφο-
τάτας. Ἡ κυρία
τοῦ πρόσσης ἔδλε-
πε πρὸς μεσημ-
πε

βρίαν καὶ εἶχεν εἰς τὸ μέσον ἕνα πυργί-
σκον ὑψηλὸν — τὸν τῆς κλίμακος — χω-
ρίζοντα τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης εἰς
τὸ ἰσόγειον, ἀπὸ τὰ ἄλλα παράθυρα τῆς
προσόψεως.

Εἰς τὴν δυτικὴν γωνίαν, ἄλλος πυρ-
γίσκος, μικρότερος καὶ λεπτότερος,
ἔφθανε μόνον ἕως τὸ πρῶτον πάτωμα,
ἀντιτιθέμενος πρὸς ἕνα ἄλλον κοντόχον-
δρον πύργον, ὁ ὁποῖος ἐστραγγύλευε τὴν

«Ὁ Μπεσὺ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἐκτύπησαν χάσκοντες...»
(Σελ. 32, στ. α')

βορειοδυτικὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου. Ἀλλ'
ὑπεράνω ὧων ὑψώτο ὁ περιστερεῶν, γι-
γαντιαίων διαστάσεων, πέριξ τοῦ ὁποῖου
ἵπαντο σμήνην ἀγριοπεριστερῶν, κατοι-
κουσῶν εἰς τὸν πύργον.

Μεγάλῃ πλατείᾳ, ἔχουσα ἑκτασὶν
ἑκατὸν περίπου μέτρων εἰς ἐκάστην
 πλευρὰν τοῦ πύργου, περιεκυκλούτο ἀπὸ
βαθείαν τάφρον, τρεφεμένην ἀπὸ πηγὰς
ἀοράτους. Ἀλλ' ἐνῷ τὸ νερόν της
ἔπρεπε νὰ ἦτο διαυγές, ἐκαλύπτετο τῶρα

ἀπὸ βρύα τόσον πυκνά, ὥστε δὲν ἐφαί-
νετο σχεδὸν διόλου.

Ἐκεῖ ἔξω, ὅπου ὑπῆρχεν ἑν αὐτοσχέ-
διον πλυντήριο, δύο γυναῖκες τὴν σπιγ-
μὴν ἐκείνην ἐπλεναν ρούχα.

— Ποῖες εἰσθε σεῖς; ἠρώτησεν ὁ μαρ-
κήσιος· πλένετε ρούχα τῆς κυρίας
Μπεσού;

— Ὡ, ὄχι, καλέ μου ἀφέντη, ἀπε-
κρίθη ἡ μία· εἴμαστε ἀπὸ τὴ Ροχέττη·
κ' ἡ κυρὰ Μπεσὺ μᾶς ἀφίνει νὰ πλέ-
νομεν ἐδῶ τὰ ρούχα μας, ὅπως δὰ ἀφίνει
ὅλο τὸ χωριό.

— Καὶ μὲ τί δικαίωμα σᾶς το ἐπέ-
τρεψε; Αὕτῃ δὲν ἦτον παρὰ φύλακας τοῦ
πύργου, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰφίνη κανένα
νὰ μπαίνει...

— Δὲν ξέρω, ἀφέντη· ὅλοι μας ἐρ-
χόμεσθ' ἐδῶ· ποτὲ ἡ πόρτα δὲν ἦταν
κλειστή καὶ καθένας μπορούσε νὰ μπαίνει
σὰν εἰς τὸ σπίτι του. Τοῦ λόγου σου εἰσαι
ὁ νοικοκύρης;

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲ θέλεις νὰ ἐρχόμεσθε νὰ
πλένομεν;

— Εἰς τὸ ἐξῆς ὄχι· τὸ νερὸ ἐδῶ πρέ-
πει νὰ εἶνε πάντα καθαρὸ, γιατί σκοπεύω
νὰ βάλω ψάρι.

— Καλὰ λοιπόν, δὲν ξαναρχόμεσθε
πιά· οἱ γυναῖκες ὁμῶς τῆς Ροχέττης
αὐτὸ θὰ τάκούσουν μὲ κακοφανισμό τους.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπεν ὁ μαρκή-
σιος ἀπομακρυνόμενος.

Φρόνιμον μέτρον.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον ὅπου ἡ
οἰκογένεια τὸν ἀνέμενεν εἰς τὸ τραπέζι.
Μετὰ τὰ γεῦμα ὁ Πέτρος τῷ ἔδειξε μίαν

θήκην καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Τί θὰ λέγατε, μπαμπᾶ, γιὰ λίγη
σκοποβολή; Μποροῦμε νὰ κάμωμεν
ἕνα στόχον ἐκεῖ πέρα, στὸν τοῖχο τῆς
ἀποθήκης. Ἰδοὺ τὰ δύο ρεβόλβερ μας
καὶ τὰ πιστόλια Φλωμπέρ.

— Δεν υποθέτω, ότι μου τὸ προτείνεις αὐτὸ χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀνείζων τὸν υἱὸν του.

— Ὅχι βέβαια, μπαμπά! ἔχουμε νὰ κάμουμε πολλὰ ἄλλα πράγματα πρὶν σκεφθῶμε γιὰ διασκεδάσεις. . . Μὰ δὲν θὰ ἦτο καλόν, ἂν ἐβλεπαν οἱ Μπεσὺ ὅτι ἔχουμε καλὰ ὅπλα καὶ ὅτι ξεύρουμε καὶ οἱ δύο νὰ τὰ μεταχειρίζωμεθα;

— Ἡ ἰδέα σου, παιδί μου, εἶνε λαμπρά! πῆγαινε νὰ εἰδοποιήσης τὴν μητέρα σου νὰ μὴ τρομάξῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ γεμίζω τὰ ρεβόλβερ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μπεσὺ καὶ οἱ υἱοὶ του ἐκύτταζαν χάσκοντες τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν συναγωνιζομένους εἰς τὴν σκοποβολήν.

Ἡ σκοπευτικὴ δεινότης τοῦ Πέτρου τοὺς κατέπληττεν.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶνε διάβολος! ἔλεγον μεταξὺ τῶν κἀνὲν σὰ μεγάλος καὶ ὅμως εἶνε ἀκόμη παλῆλοπαιδὸς!

Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ἐφθανε διὰ σήμερον. Ὁ μαρκήσιος ἐκλείσει τὴν θήκη τῶν ὅπλων καὶ εἶπε:

— Αὐριο θὰ ρίξωμε καὶ με καραμπίνα, νὰ σκοτώσουμε σπουργίτες.

— Βεβαίως τὰ πού αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα, ἐπιθύρειν ὁ Μπεσὺ ἐπιστρέφον δὺς θυμὸς εἰς τὸ σπῖτι του. Δὲν θάταν φρόνιμο νὰ τοὺς ἔκαρνα κανένα ἀστεῖο. . . εἶνε καλὰ ὥπλισμένοι οἱ παλαιοπαρισιανοί!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΠΟΧΗ

Β'.—Τραγουδάκια τοῦ Χειμῶνος

3

Ὁρὲς μονάχος περπατῶ
κ' ἔρημα μέρη ὅλο κυτῶ
ποδοῦν, θαρρεῖς, κοντὰ τοὺς κρύψει
κάποια τρομάρα, κάποια θλίψη

Ὡς καὶ τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ
τὰ μαῦρα νέφη τ' οὐρανοῦ
τάχουν σκεπάσει! κ' ἂν κυτῶνται,
δίχως νὰ θέλῃς θὰ τρομάξῃς.

4

Καὶ ἔστιν πολὺκαρπη συκὴ
τὴν παυμένην, τὴν γλυκεῖαν,
Ὅτε ἓνα φύλλο ἔχ' ἀπομείνει,
φυσὰ βορρῆας καὶ τῆνε γδύνει.

Τὸ καλοκαίρι, φουντωτή,
σὺκα ἔστους κλάδους της κρατεῖ.
Καὶ τὸν χειμῶνα—τί νὰ κάνῃ!—
μόλις κρατιέται, μὴ πεθάνῃ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ὑπέσχε-
θην εἰς τὴν
προηγούμε-
νήν μου, ὅχι
νὰ σὰς περι-
γράψω, — τὸ

ὅποιον θὰ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον, — ἀλλὰ
νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν ὠραιότητα τῆς ἐλ-
ληνικῆς φύσεως. Διὰ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν
θεωρεῖται καὶ ὁμολογεῖται ὡς ἡ ὠραιό-
τέρα τοῦ κόσμου; Ἐχει τίποτε τὸ ἐκ-
τάκτως μέγα καὶ μεγαλοπρεπές; Ὑ-
πάρχει πούθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κανέ-
νας καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα, κανένας
Ἀμαζόνιος, κανὲν Λευκὸν Ὄρος, καμ-
μία λίμνη τοῦ Κώμου, καμμία πεδιάς
τῶν Ἀρδεννῶν, κανένας Μῆλας Δρυ-
μός; Ὅχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ὅλα σχε-
τικῶς μικρά καὶ κοινά. Βουνάλακια μᾶλ-
λον καὶ λόφοι, μικροὶ ποταμοὶ, μικραὶ
λίμναι, μικραὶ πεδιάδες. Καὶ οὐτε ἡ
πλουσία βλάστησις τῶν Τροπικῶν, οὐτε
οἱ μεγαλοπρεπεῖς πάγοι καὶ αἱ λευκαὶ
ἐκτάσεις τοῦ Βορρᾶ. Ἀλλ' οὐτε ἡφαί-
στεια καὶ καταρράκται, οὐτε κανὲν ἀπὸ
τὰ λεγόμενα, «μεγάλαι φαινόμενα τῆς φύ-
σεως». Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ φύ-
σις, ἡ ἡμερὸς καὶ σχεδὸν πτωχὴ, εἶνε ἡ
ὠραιότερα τοῦ κόσμου. Πῶς; διὰ τί;

Ἐνας Γάλλος σοφὸς, ἀρχαιολόγος
καὶ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἐπε-
σκέφθη τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐξηγεῖ θαυμά-
σια. Ἀφ' ἑνός, λέγει εἰς ἓν ἄρθρον του,
τὸ ὅποιον ἀνέγνωσα πρὸ ἐτῶν καὶ τὸ ἐν-
θυμοῦμαι ἀκόμη, εἶνε ἡ μοναδικὴ διαύγεια
τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοσφαιρας, ἡ ὁποία σὲ
κάμνει νὰ διακρίνης καθαρώστατα τὰ πλέον
ἀπομακρυσμένα ἀντικείμενα, ἀφ' ἐτέ-
ρου δὲ ἡ διάταξις τῶν ποικιλιῶν αὐτοῦ
τοῦ ἐδάφους, τοιαύτη ὥστε τὸ ἐν πρῶτον
νὰ μὴ κρύπτη καὶ νὰ μὴ βλάπτῃ τὸ ἄλ-
λο. Ὑπάρχουν ὑψώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια
ὁ θεατὴς, περιφέρον τὸ βλέμμα, εἰμπο-
ρεῖ νὰ συλλάβῃ ὅλαν τὴν σχεδὸν τὴν
ἑλληνικὴν γῶσαν. Νὰ ἰδῇ βουνὰ ἄλλε-
πάλληλα εἰς ἀτελείωτον βάθος, μέχρι
τῶν ἀπωτάτων, [τὰ ὅποια συγχέονται
πλέον μετὰ τὸ κυανεὸν τοῦ οὐρανοῦ. Ὑ-
πειτα κοιλάδας, πεδιάδας, ποταμούς,
κόλπους, θαλάσσας, ἀκρωτήρια, νησιά,
ὅλα ὡς ἐπὶ ἄθακος ζατρινίου (σκακιέρας).
Λοιπὸν, παρόμοιον θέαμα δὲν ἀπαντᾷ
κανεὶς πούθεν. Καὶ τὰ πλέον φημι-
σμένα τοπία τῆς Εὐρώπης — ἔξαφνα τὰ
πολυρῦλτα Ἑλβετικά καὶ Ἰταλικά, —
εἶνε σχετικῶς περιωρισμένα. Βλέπετε ἔ-
ξαφνα μίαν ὁροσειράν, ἡ
ἓνα στεφάνι ἀπὸ βουνὰ μετὰ μίαν λίμνην
ἐν τῷ μέσῳ, ἡ μίαν ἀπέραντον καὶ κα-
τάφυτον πεδιάδα, ἀλλὰ τίποτε περισσό-

τερον. Ἐνας πέπλος ἀέρινος, μία ὀμί-
χλη, στενεύει τὰ ὅρια τοῦ πανοράματος,
καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐπιπροσθῇ ἓνας με-
γάλος ὄγκος, φραγμὸς βαρὺς καὶ ἀπό-
τομος. Ἀπεναντίας ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλά-
δα οἱ ὀρίζοντες εἶνε πάντοτε ἀνοιχτοί, ἡ
ὀπτικὴ ἀκτὶς ἀπεριόριστος καὶ μ' ἐν
βλέμμα ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης θαλάσσης,
εἰμπορεῖς νὰ ἰδῇς τόσων ἔκτασιν, ποικι-
λωτάτην, δι' ὅσην θὰ ἐχρειάζοντο ἄλλοι
δέκα διάφοροι σκοπιοί.

Τὴν ἡμέραν — καὶ ἦτο μία ὠραία ἡ-
μέρα — πού ἐταξείδευα μετὰ τὸν σιδηρό-
δρομον ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πάτρας, ἀνε-
γνώριζα εἰς καθὲ στιγμὴν τὴν ἀλήθειαν
αὐτῆς τῆς παρατηρήσεως. Ὅ, τι ἔβλεπα
παρερχόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου,
εἰς τὸν αἰώνιον κυκλικὸν χορὸν τῶν το-
πίων, αὐτὸ καλ' ἐκυτὸ ἴσως δὲν ἦτο τί-
ποτε ἐκτακτόν. Βουνὰ μᾶλλον ἀδενδρά.
λόφοι γυμνοί, ποταμοὶ σχεδὸν ἄνυδροι,
βλάστησις μετρία, πράγματα πού δὲν εἶ-
χαν τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸν καὶ τὸ γιγάν-
τειον. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα χάρις εἰς τὴν
σοφὴν τῶν διατάξιν καὶ τὴν καθαρότητα
τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀποτελοῦν πάντοτε ἓ-
να σύμπλεγμα μέγα, θαυμάσιον. Καὶ ἀπὸ
τὸ παράθυρον τοῦ βαγониοῦ μου, ἀπὸ τὸ
ὅποιον βλέπω νὰ συγχωρεύουν τὸ ἡλε-
κτρικὸν σύρμα, ὁ στύλος, τὸ δένδρον, ἡ
καλύβη, ἡ μάνδρα, ἡ γέφυρα, τὸ [ποτα-
μάκι, ὁ ἄγρος, τὸ χωριουδάκι εἰς τοὺς
πρόποδας τοῦ βουνοῦ, τὸ βουνὸν αὐτὸ
καὶ ἡ ὀπισθεν τοῦ ὁροσειρά, ἡ ὁποία σγι-
ζεται διὰ νὰ φανῇ ἄλλη θάλασσα μετὰ
νῆσά καὶ μετὰ ἄλλα ἀερώδη βουνὰ εἰς τὸν
ὅριζόντα, — ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ βαγο-
νιοῦ μου νομίζω καθὲς τόσον ὅτι βλέπω...
ὅλον τὸν κόσμον, ἕως τὰ πέρατα!

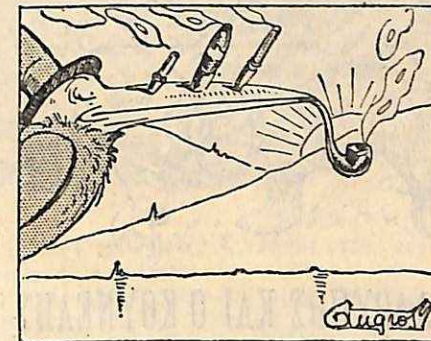
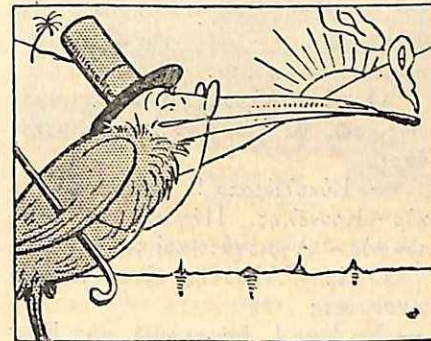
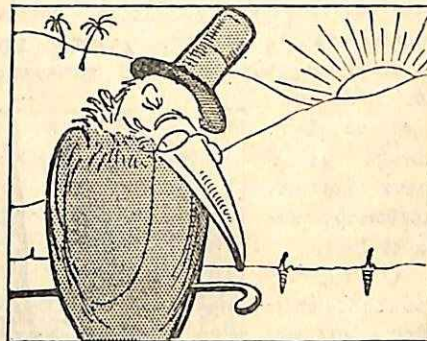
Ἡ φύσις κάμνει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ
ἑλληνικὴ φύσις, ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου,
ἔκαμε μίαν φοράν καὶ ἓνα καιρὸν τὸν Ἑλ-
ληνα, τὸν ὠραιότερον ἄνθρωπον σωμα-
τικῶς, ψυχικῶς, πνευματικῶς. Ἡ φύ-
σις ἔκτοτε δὲν ἡλλάξεν, μένει ἡ ἰδίᾳ.
Μόνον πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ περιστά-
σεις ἔκαμαν τὸν νεώτερον Ἑλληνα νὰ
ἐκπέσῃ τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου. Ἀλλὰ
καὶ ὁ νεώτερος Ἑλληὴν ἀπέκτησε πρὸ
ἐνὸς αἰῶνος τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἔξακο-
λουεῖ ἀπὸ τότε νὰ ἐξελισσεταὶ καὶ νὰ
προοδεύῃ. Ἡ ἑλληνικὴ φύσις θὰ ξανα-
κάμῃ τὸ θαῦμά της καὶ μετὰ τὸν καιρὸν θὰ
δώσῃ εἰς τὸν κόσμον ἓνα νέον Ἑλληνα,
ὠραιότερον ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
σωματικῶς, ψυχικῶς, πνευματικῶς. Μέ-
γας πολιτισμὸς θὰ φανῇ εἰς αὐτὴν τὴν
γῶσαν καὶ πάλιν θὰ γεννηθῇ μεγάλη Τέ-
χνη καὶ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΦΟΥΓΑΡΟΜΥΤΗΣ

Ἀγαπητά μου παιδιά, μάθετε ὅτι ἐπειδὴ
μ' ἐκούραζε πολὺ νὰ καπνίζω χωριστὰ πούρο,

πίππα καὶ σιγαρέτον, ἀπεφάσισα, χάρις εἰς τὴν
μύτην μου, νὰ τὰ καπνίζω ὅλα μαζί. Καὶ ἡ-

τον, ὅπως βλέπετε, εὐκολώτατον καὶ ἀπλού-
στατον!

ΟΙ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ

Ὁ ἥλιος ἐκρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ κα-
ταράσινα βουνὰ τῆς Ἡπείρου καὶ ἡ
νύχτα πλάκωσε τὴ γῆ μετὰ τὸ πυκνὸ τῆς
σκοτᾶδι. Σιγὰ, σιγὰ ἓνα, ἓνα ἀνάστηκαν
τ' ἀστεράκια τοῦ οὐρανοῦ καὶ σέυπη-
καν ἡ φωτὶς τοῦ πολέμου. Ὁ Χάρος
ἐθέρισ' ἄρθρον ἐκείνην τὴν ἡμέρα καὶ τὸ
βράδυ ἐκπλώθηκε καὶ αὐτὸς ν' ἀναπαυτῇ
καὶ νὰ τροχίσῃ τὸ δρεπάνι του γιὰ τὴν
ἐπομένην. Ἀλλοῖμονο στὰ ἄγρια στα-
γνα, πού θάπερταν. Στὰ προχώματα ἔ-
μειναν μόνον οἱ σκοτωμένοι καὶ οἱ σκο-
ποί. Οἱ ζωντανοὶ τραβήχτηκαν στὴς σκη-
νὲς νὰ πλαγιάσουν.

..

«Σαλπικητὴς! . . . Σαλπικητὴς! . . .
Προσκλητῆριον» ἐφώναζε μετὰ τὴν χον-
τρή φωνή του ὁ λοχαγός. Καὶ ὁ σαλ-
πικητὴς σηκώνοντα τὴν σάλπιγγα ψηλὰ
πρὸς τὸν αἰθέρα ἐσκόρπιζε πρὸς ὅλας
τὰς διευθύνσεις γοργὰ σαλπίσματα καὶ
καλοῦσε γύρω του τοὺς ζωντανούς στρα-
τιώτας σὺν τὴν κλωσάρα πού φωνάζει
τὰ πούλακια της. «Ἐνας, ἓνας ἐμπήκαμε
στὴ γρομμῆ, πρὸ κοντὴ ἀπὸ τὴ χροισινή,
καὶ ὁ ἐπιλοχίας ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὸν
κατάλογο:

— Λοχίας Λυμπερόπουλος
— Παρών.
— Λοχίας Γαρέζος
— Παρών.
— Λοχίας Διαμαντόπουλος

— Λοχίας Διαμαντόπουλος, ἐπανά-
λαβε δυνατώτερα ὁ ἐπιλοχίας.
— Σκοτώθηκε, κύρ ἐπιλοχία, ἐφώναζε
κάποιος ἀπὸ τὴ γρομμῆ.
— Δεκανεὺς Ἀρτέμης
— Παρών.
— Δεκανεὺς Παναγόπουλος
— Παρών.
— Δεκανεὺς Δενδρινός.
— Πληγώθηκε, κύρ ἐπιλοχία καὶ

τὸν πήγαν στὸ νοσοκομεῖο.

— Δεκανεὺς . . .

— Ἀγανίδης Παναγιώτης
— Παρών.
— Δημητρόπουλος Ἀναστάσιος.
— Σκοτώθηκε.
— Λαμπρινίδης Λεωνίδας
— Παρών.

«— Ἡμερησία διαταγή — ἐξηκολοῦ-
θησεν ὁ ἐπιλοχίας, ἄμψ ἐτελείωσε τὸν
κατάλογο — Δεκανεὺς Σωτηριάδης πρῶ-
τη περιπολία μετὰ πέντε ἄνδρας, δεκανεὺς
Κωνσταντινίδης δευτέρα περιπολία μετὰ
ὀκτὼ ἄνδρας, δεκανεὺς Παναγόπουλος
τρίτη περιπολία μετὰ δέκα ἄνδρας. Ἡ
τρίτη περιπολία, ἐπαρκῶς προφυλακτο-
μένη, ὀφείλει νὰ εὐρίσκηται εἰς διαρκὴ
ἐπαρῆν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀποφεύγουσα
τὴν μετ' αὐτοῦ συμπλοκήν. Εἰς πᾶσαν
ὑποπτον κίνησιν τοῦ ἐχθροῦ ὀφείλει νὰ
καλέσῃ «εἰς τὰ ὅπλα» τὴν δευτέραν πε-
ρίπολον, ἡ δευτέρα τὴν πρώτην καὶ ἡ
πρώτη τὸ στρατόπεδον.»

Σκοτάδι, πίσσα στὴ γῆ. Πουθενὰ
φῶς. Καὶ πόλιν τολμῶσε νὰ ἀνάψῃ
φῶς, πού μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ ση-
μάδι σὲ κανὰ κανόνι. Μόνον στὸν οὐρα-
νὸ ἔλαμπαν τ' ἀστερία ἀδιάφορα εἰς ὅ, τι
ἐρίνετο στὴ γῆ. Τοῦ κἀκου ἡ ματιὰς
μας προσποθοῦσαν νὰ σχίσουν τὸ πυκνὸ
σκοτάδι, οὐτε τὰ . . . μας δὲν ἐδλέ-
παμε. Στὴν ταραγμένη φαντασία μας τὰ
δένδρα μᾶς ἐφαίνοντο σὺν γίγαντες τῶν
παρουσίων, ἔτοιμοι νὰ μᾶς χάψουν καὶ
κάθε ὄμιλος, Τούρκος γονατιστὸς ἔτοι-
μος νὰ μᾶς σκοτώσῃ.
— Ἀλτ! . . . Ἀκούτε;»
— Ἀκούμε, κύρ δεκανεά

— Προσοχή . . . Ἐφ' ὅπλου
λόγγην . . . Γεμίσατε. — Τὸ δάχ-
τυλο εἰς τὴν σκανδάλην, μὴ πυροδοτήσῃ
κανεὶς χωρὶς τὴν διαταγήν μου. Σκυμ-

μένοι ἄς προχωροῦμεν πίσω ἀπὸ τοὺς θά-
μνους.

Ὁ Δῆμος πρὸ τολμηρὸς ἀπ' ὅλους
προχωροῦς ἐμπρός. Ἐξάφνα στέκεται.

— Τί εἶνε;

— Σκύλοι

— Σκύλοι!

— Ναι, σκύλοι. Τρῶνε τοὺς σκοτω-

μένους. Πράγματι πέντε, ἔξ μανδρόσκυλοι ξε-
σγίξανε τρεῖς σκοτωμένους. Στὴν πα-
ρουσία μας ἀπεμακρύνθησαν μουγκρίζον-
τας.

— Πηγαίνετε δύο ἀπὸ σὰς στὸ πυρο-
βολεῖο τῆς πρώτης Πεδινης νὰ φέρετε
δύο «σκαπάνας», δύο «πτῦα» καὶ ἓνα
«πέλεκυν. . . .»

— Μὰ τί, θὰ τοὺς θάψουμε, κύρ δε-
κανεά; — ἤρωτησεν ὁ Δῆμος σηκώνον-
τας ἓνα φέσι ἀπὸ γάρω — Εἶνε Τούρκοι.
Ἄς τοὺς ἀφήσουμε νὰ τοὺς φᾶνε τὰ σκυ-
λιά.

— Ὅχι. Οἱ σκοτωμένοι εἶνε ὅλοι τὸ
ἴδιο.

Σὲ λίγη ὥρα ἓνας τάφος ἀνοίχτηκε
καὶ δέχτηκε καὶ τοὺς τρεῖς.

— Κόψε σὺ μετὰ τὸν πέλεκυν ἓνα κλά-
δον ἴσλα μετὰ τὸ ὅπλιν σου καὶ ἓναν ἄλλον
ἴσλα μετὰ τὸ σπαθὶ σου καὶ κάμε ἓνα σταυ-
ρόν.

— Τί λές, κύρ δεκανεά! Αὐτοὶ ἦσαν
Τούρκοι.

— Ἄς ἦσαν. Τώρα, πού πέθαναν, ἄς
τοὺς κάμωμεν χριστιανούς.

..

— Ἀλτ! . . . Τίς εἶ;

— Ἀλλαγὴ περιπόλου.

— Προχωρεῖ στὸ σύνθημα.

— «Θεμιστοκλῆς»

— «Θηδαί».

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ κύρ Κουνέλης ἐπλησίασε καὶ ἐκύτταξε τὰ ἔγνη προσεκτικὰ· ἔπειτα εἶπε γελαστός:

— Χμ! δὲν εἶνε τὰ βήματα τοῦ κυρίου Σκυλάκη αὐτά; κάποιος ἄλλος θυματώτερος ἐπέ-
ρασε ἀπ' ἐδῶ, ποῦ τὸν γνωρίζω πολὺ καλά; αὐτοῦ εἶνε τὰ πατήματα.

— Ποῖος λοιπὸν ἐπέρασε, κύρ Κουνέλη μου; πές μου, σὲ θερμopαρακαλῶ.

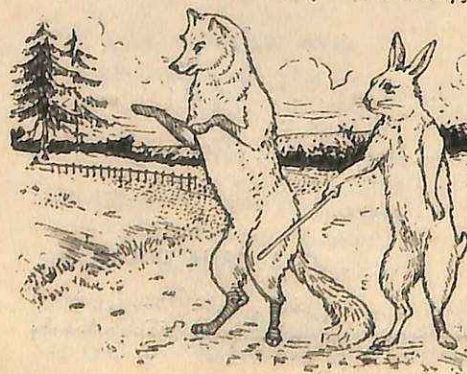
Ὁ κύρ Κουνέλης ἐγελοῦσεν ἀκόμα, ὡς νὰ εἶχε σκεφθῇ κατὰ πολὺ ἀστεῖο.

— Ἄν δὲν γελοιόμαι, κύρ-Ἀλούπη μου, τὰ πατήματα αὐτὰ εἶνε τοῦ ἐξαδέλφου μου, τοῦ Ἀγριόγατου.

— Ποῖος εἶν' αὐτός; ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω, ἀπήντησε φοβισμένος ὁ κύρ-Ἀλούπη μου; πῶς εἶνε; μικρός; μεγάλος; ἄγριος πολὺ;

— Πάνω-κάτω στὸ μπῶί σου, κύρ-Ἀλούπη μου, ἀπήντησεν ὁ κύρ-Κουνέλης καὶ ἐμουρμούρισε «τρά-λά-λά, τρά-λά-λά!».

Ἀμέσως κατόπιν ὁ κύρ-Κουνέλης

εἶπε, θέτων εἰς ἐκτέλεσιν τὸ σκεδιδόν του:

— Πόσαις φοραῖς, κύρ-Ἀλούπη μου, εἶδα τὸν παπούλη μου νὰ ξυλοφοριῶν τὸν ἐξαδέλφον ἀγριόγατο. Ἄν θέλῃς νὰ καὶ σύ, ἡ εὐκαιρία εἶνε λαμπρά.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐρώτησεν ἀμέσως πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διασκεδάσῃ.

— Εὐκολώτατα! ἀπήντησεν ὁ κύρ-Κουνέλης. Πήγαίνε νὰ εὗρης τὸν κύρ-Ἀγριόγατο καὶ φέρ' τον ἐδῶ.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξυσε τὸ αὐτὶ του καὶ εἶπε:

— Χμ! χμ!, δὲν πολὺ, κύρ-Κουνέλη μου, γιατί τὰ πατήματα αὐτὰ ὁμοιάζουν πολὺ τοῦ κυρίου Σκυλάκη.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἐκάθισε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἐγέλασε.

— Κύτταξε λοιπὸν, κύρ-Ἀλούπη, κύτταξε τί φοβηταίρας ποὺ κατήντησες. Ἔλα νὰ ἰδῇς λοιπὸν τὰ πατήματα· βλέπεις νύχια πουθενά;

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ὠμολόγησε πράγματι ὅτι νύχια δὲν διακρίνοντο καὶ ὁ κύρ Κουνέλης ἐξηκολούθησε:

— Λοιπὸν! ἀφοῦ δὲν ἔχει νύχια, πῶς ἔμπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ, κύρ-Ἀλούπη μου;

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξήτασε καὶ πάλι προσεκτικὰ τὰ πατήματα καὶ ἔπειτα μαζὶ μετὰ τὸν κύρ Κουνέλη ἤκολούθησαν τὰ ἔγνη ἕως οὗτο ἐπλη-

σίασαν τὸ ζητούμενον ζῷον.

Ὁ κύρ-Κουνέλης εἶπε μετὰ τόνον αὐστηρόν:

— Ἔ; τί κάνεις ἐκεῖ;

Ὁ Ἀγριόγατος ἐστράφη, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ-Κουνέλης· δὲν ἀπαντᾷς; εἶσαι ὑπερήφανος; ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ σ' ἀφήσωμεν, ἂν δὲν μᾶς μιλήσῃς. Σὲ ξαναρωτῶ λοιπὸν· τί κάνεις αὐτοῦ;

Ὁ Ἀγριόγατος ἐξέστη ἐπάνω εἰς ἓνα δένδρον, ὅπως τὰ ἡμεῖρα γατάκια τοῦ σπιτιοῦ ξύνονται στῆς καρέκλαις, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν οὔτε τώρα.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἐθύμωσε.

— Γιατί μᾶς θυμώνεις, ἀφοῦ δὲν σ' ἐνοχλοῦμε; Ἡ νομίζεις πῶς δὲν ξέρουμε ποῖος εἶσαι; Γελοιόσαι καὶ πρέπει νὰ μάθῃς πῶς ἔχω μαζὶ μου σὺντροφον, ὅπου εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ λύσῃ τὴν γλῶσσα.

Ὁ Ἀγριόγατος ἐστηρίχθη καλὰ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου καὶ ἐξέσθη

Ἀλούπη. Ἐπλησίασε λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν, ὅπου ἐτοιμαζέτο νὰ χτυπήσῃ, ὁ κύρ-Ἀγριόγατος ὑπεχώρησε καὶ ἐκάρωσε τὸν κύρ-Ἀλούπην εἰς τὸ στομάχι· ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ τὸν ἐσχίζεν εἰς δύο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εἶπε τίποτε.

Τότε ὁ κύρ-Κουνέλης εἶπεν:

— Ἐμπρός, κύρ-Ἀλούπη μου, ἔμπρός, μάθε τον νὰ φέρεται καλλίτερα· καὶ ἂν ἐπιμένῃ νὰ μὴ μιλήσῃ, χτύπησέ τον γερά. Ἔτσι τοῦκανε καὶ ὁ παπούλης μου· ἂν τολμήσῃ νὰ φύγῃ, φώναξέ με καὶ ἐμένα καὶ τὸν διορθώσωμε καλὰ οἱ δύο.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης δὲν ἐπέισθη ἀμέσως, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε διηρῶνθη πρὸς τὸν ἀγριόγατον, ὁ ὅποιος ἔκαμνε πάντοτε τὸν γύρον τοῦ δένδρου ξυνόμενος, χωρὶς νὰ μιλή.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐπροχώρησεν ἀκόμη· τότε ὁ Ἀγριόγατος ἔπαυσε νὰ ξύνεται, ἐστήριξε τὴν ράχη του εἰς τὸ δένδρον καὶ ἀνεσηκώθη σούζα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βγάλῃ διόλου μιλή.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἐξώναξε:

— Τί ἀνασηκώναςαι καὶ ἀπλώνεις τὸ χέρι σὰν ζητιάνος; ἔτσι γελοῦσες τὸν παπούλη μου, ἀλλὰ τώρα πιά σὲ μάθαμε καὶ δὲν ἔχεις νὰ πάρῃς τίποτε· δὲν σ' ὠφελοῦν αὐτά. Χτύπησέ τον, δάγκασέ τον, κύρ-Ἀλούπη μου, νὰ μάθῃ τί εἶσαι καὶ ἐφθασα καὶ ἐγὼ.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐξέσθη ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη καὶ ἐξέσθη

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(Στρατιωτικὸν διήγημα)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Νοὲλ ἐπέστρεψε μ' ἐνταταμένην εἰς μᾶλλον τὴν προσοχήν, ὅταν, αἰφνιδίως, βήματά τινα μόνον πρὸ αὐτοῦ, σῶμα εὐστροφὸν ἀνεπήδησεν. Ὁ γενναῖος ἐθελοντὴς ἐπεχείρησε νὰ κυρῇ ὀπισθεν δένδρου τινός, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι τὸ θηρίον διέκρινε τὸ κίνημά του ὡς ἐνδείξιν προσβολῆς καὶ ἐπέπεσεν ἐναντίον του.

Ὁ Νοὲλ μετεχειρίσθη τότε τὸ τυφέκιόν του ἐναντίον τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐχθροῦ, ἐνὸς στικτοῦ πάνθηρος. Ἦτον ἐπιδέξιος σκοπευτὴς καὶ ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ θηρίου, μὲ μεγάλην ἐλπίδα νὰ τὸ πληγώσῃ θανασίμως· ἀλλ' αἰφνιδίως ἀνεμνήσθη τῆς ἐντολῆς τοῦ λοχαγοῦ του. Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πυροβολήσῃ, διότι ὁ κρῶτος θὰ ἐγένετο ἀντιληπτός ὑπὸ τῶν Δαχουαίων, εἰς τοὺς ὁποίους τῷ εἶχε συσταθῇ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ του νὰ μὴ δώσῃ καμμίαν ἐνδείξιν προσεγγίσεως τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ὁ Νοὲλ δὲν ἐδίστασε πρὸ τῆς ἀπαίτουμένης ὑπὲρ τῆς πατρίδος του θυσίας· ἤρπασε τὸ ὄπλόν του καὶ ἐπεχείρησε νὰ

«Ἐπεχείρησε νὰ πληγῇ τὸν πάνθηρα διὰ τοῦ κοντακίου».

πληγῇ τὸν πάνθηρα διὰ τοῦ κοντακίου.

Πρὸς στιγμὴν τὸ θηρίον ὑπεχώρησεν, ἀλλ' ἐπανήλθεν ἀγριώτερον, ὀρθούμενον δὲ πρὸ τοῦ στρατιώτου ἐνέπηξε τοὺς ὀνυχὰς του εἰς τὰ στήθη του.

Ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων καὶ μαρτυρίων, δαγκῶν τὰ χεῖλη του, διὰ νὰ μὴ τοῦ ἐκφύγῃ κραυγὴ δυναμένη νὰ τὸν προδῶσῃ, ὁ στρατιώτης ἐκτύπα ὡς τυφλὸς τὸ θηρίον, εἰς ἄνισον καὶ ἀποτρόπαιον ἀγῶνα.

Ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε νὰ τοῦ καταφέρῃ πληγὴν κατὰ κεφαλῆς, ὥστε ὁ πάνθηρ, ἀφοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐνέπηξε τοὺς ὀνυχὰς εἰς τὰ στήθη τοῦ θύματός του ἔπεσε κατὰ γῆς ἀσπείρων.

Ἦτο καιρὸς. Ὁ Νοὲλ μάλιστα, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πόνους. Ἐν τούτοις προσεπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λόχόν του διὰ νὰ δώσῃ τὰς πληροφορίες

τῆς ἀναγνώσεως, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε στοιχίσῃ τὴν ζωὴν.

Καὶ ἐσύρθη κλονιζόμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα, μετὰ τὸν λάρυγγα κατὰξηρον ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

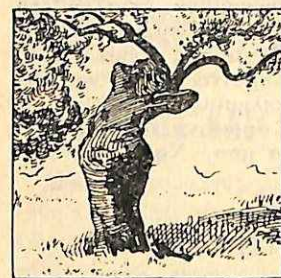
Διὰ τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν τοῦ κατῴρωσε τέλος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν. Ἀλλὰ μόλις ἤδυνήθη νὰ ψελίσῃ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν του τὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τῶν ἐχθρῶν, ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Μετὰ ὀλονύκτιον δὲ παραλήρημα, ἐξέπνευσε τὴν χαλαυγὴν.

Ὁ λόχος ἀπέδωκεν εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ γενναίου ἐθελοντοῦ τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς, τὸν τάφον του δὲ ἔθρεξαν θερμὰ δάκρυα εἰλικρινοῦς πένθους καὶ συγκινήσεως διὰ τὴν ἀπώλειάν του.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν) ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

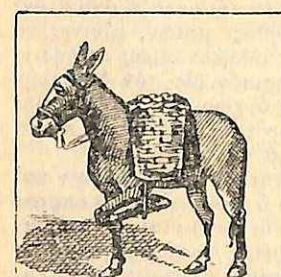
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Παράξενον δένδρον

σταυρωμένους ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς!

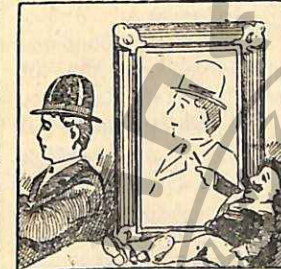
Ἀτυχὲς ὑποζύγιον

σταθμούς, ὅπου τὰ ἐγκοταλεῖπουν προσωρινῶς. Δένουν τὸν ἓνα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ ὑποζυγίου μετὰ τὸ σάγμα, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀναβατήρος, ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν καὶ εἶνε βέβαιαι περὶ τοῦ ἀδυνάτου

τῆς φυγῆς των. [Κακοπαθεὺν ὁμως τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν μέθοδον αὐτὴν ὑπερβολικὰ.

Σοφὸν αὐτόματον

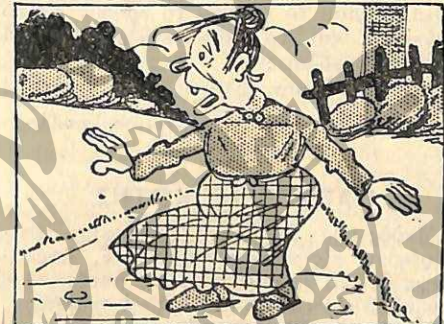
τὸν ν' ἀποδίδῃ μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας τὰ χαρακτηριστικὰ αἰσθητικὰ ἀτόμου, τὸ ὅποιον θὰ ἤσχετο νὰ σταθῇ ἀπέναντι τοῦ πίνακος του.

α') Κεκρυμμένη ἐπιγραφή (Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περιστερᾶς τοῦ Νωε.)

ΤΑ	ΝΙ	ΜΗ	ΝΑΝ
ΜΑ	ΝΟ	Α	Ο
ΜΗ	ΨΙΝ	ΜΟ	ΨΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνω ἐπι-

β') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἡ γρηοῦλα: — Ἐχασα τὸ τσαντάκι μου! ἔχασα τὸ τσαντάκι μου! Δυστυχία μου! καὶ εἶνα μέσα ὅλα μου τὰ χρήματα. Ἦμπορεῖτε νὰ εὑρετὲ τὸ τσαντάκι τῆς γρηοῦλας; Ἀήλωσις: — Αἱ λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 2ου φύλλου

α.) Ὁ ἀτυχὲς ἐκεῖνος ἔσπασε τὴ μύτη του μετὰ τὸν μπαλῶν, ποῦ σχηματίζεται ἀνεστραμμένος ὀλίγον ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του. — δ.) Νόμοις πεῖθου.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κερβ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΗΣ

«Στην αγαπημένη μου Κολόμπαν»

Ένθ' ἔξω βρέχει ἀδιάκοπα, σκέπτομαι τί ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ λεύκωμα φίλης μου εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποία εἶνε ἡ μεγαλειτέρα σὰς ἐπιθυμίας;» Εἰμαι εἰς τὴν αὐτὴν πλάσιν πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, σκεπτομένη καὶ μὴ εὐρίσκουσα ἀπάντησιν, ἀλλὰ κυττάζουσα πάντοτε τὴν βροχὴν, σὰν νὰ εἶχε καὶ αὐτὴ καμμίαν σχέσιν με αὐτὸ ποῦ θὰ γράψω.

Σιν τί νὰ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα μου ἐπιθυμία;

Μήπως νὰ ταξιδεύσω; Τὸ ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μεγαλειτέρα μου ἐπιθυμία.

Μήπως νὰ ἦμουν πλησίον εἰς φίλας μου ποῦ εἶνε μακρὰ; Ναί! ἀλλὰ πῶς;

Μήπως νὰ ἦτο πάντοτε καλὸς καιρὸς; Ὀχι! γιατί κάποτε θὰ τὸν ἐβαρύνω.

Μήπως νὰ ἦτο πάντοτε ἄσχημος; Θεὸς φυλάξοι.

Μήπως νὰ ἐκολυμβούσα; Μπορ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, με τέτοιον καιρὸν ὅχι! «Ἄν ἦτο καλὸς, ἴσως».

Μήπως... (ὅπως κυττάζω τώρα καὶ βρέχει, τὸ ἐσκέφθηκα) νὰ ἐχινόιζε; Ὁ! ναί! εἶνε ἡ μεγαλειτέρα μου ἐπιθυμία: γιατί δὲν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου.

Καὶ φαντάζομαι τί ἔξοχα θὰ ἦτον! θὰ πέταγα χιόνι ἀπὸ τὴν ταράτσαν ἀπέναντι στὲς φίλες μου. θὰ ἐκάναμε χιονάνθρωπο καὶ χίλια ἄλλα παιγνίδια καὶ τέλος θὰ ἐτρώγα... παγωτό!

Κι' ἄς κάνη καὶ τόσο κρύο. Τώρα λοιπὸν ὅπου τὸ εὐρήκα τὸ γράφω εἰς τὸ λεύκωμα καὶ τὸ γράφω καὶ ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι:

Πόσον θὰ ἦμουν εὐτυχὴς ἀν...ἐχινόιζε!

Ἀργιοτριαντάφυλλο

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἰνδὸς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐπιστρέφων εἰς τὴν καλύβην του, ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ χοιρομήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε κρεμάσει εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ στεγνώσῃ, εἶχε κλαπῇ. Ἀμέσως ἤρχισε νὰναζητῇ τὰ ἴχνη τοῦ κλέπτου ἐρωτῶν ὅσους συνήντα, ἀν εἶδον ἕνα γέροντα λευκὸν ὄχι ὑψηλοῦ ἀναστήματος με βραχύκανον ὄπλον καὶ σκύλον μικρόσωμον με μακρὰν καὶ δασύτριχον οὐράν.

Πολλοὶ ἀπήντων ὅτι πραγματικῶς τὸν εἶδον, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠρώτων πῶς εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ κλέπτου, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἰδῆ.

«Ὅτι ὁ κλέπτης δὲν εἶνε ὑψηλὸς ἀναστήματος—ἀπῆντα ὁ Ἰνδός,—τὸ ἐνόησα, διότι ἠναγκάσθη νὰ μαζεύσῃ πέτρας διὰ νὰ ξεκρεμάσῃ τὸ χοιρομήριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐκρέμασα πατῶν κατὰ γῆς».

«Ὅτι εἶνε γέρων τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὰ μικρὰ βήματά του, τὰ ὁποῖα ἀπετυπώθησαν εἰς τὰ περμένα φύλλα. Ὅτι εἶνε

λευκὸς τὸ ἐνόησα διότι ἐγύριζε τὰς πτέρνας του, τὸ ὁποῖον οἱ Ἰνδοὶ δὲν κάμνουν. Τὸ τουφέκι του πρέπει νὰ ἦτο βραχύκανον, τὸ ὑποθέτω ἐπειδὴ τὸ ἀκούμβησεν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐγδαρε τὸν κορμόν.

Ὁ σκύλος καταλαμβάνω ὅτι ἦτο μικρόσωμος ἀπὸ τὰ ἴχνη του: ὅτι δὲ εἶχε δασύτριχον καὶ μακρὰν οὐράν εὐρίσκω ἀπὸ τὸ ἀποτύπωμα τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν ἄμμοον ὅταν ἐκάθισε νὰ περιμένῃ τὸν κυρίον του ἕως ὅτου κλέψῃ.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Σχοινοστόλιτος Χίος

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

(Κατὰ τὸν Κριλῶφ)

Ἐγέρας' ἕνας πίθηκος κι' ἀσθένησε τὸ

Καὶ φάρμακα ὅλῳ γύρευε... Τώμαθε ἕνας

Καὶ τοῦπε: «Ὁ! οἱ ἄνθρωποι φοροῦνε

Πάρε καὶ θεὰν γιατρευθῆς καὶ σὺ ἀγά-

Ἄνθρωποι μὲν τὰκουσε χωρὶς παιὰ ν'

Τρέχει καὶ παίρνει ἐξ-ἐπτό, μὰ ποῦ νὰ

Ἔνα στὸν ὦμον ἐδάξε καὶ τ' ἄλλο στὸ

Εἶδε κι' ἀπόειδε, ἀπόστασε κι' ἀπάνω

Τοὺς δίνει μὴ καὶ τᾶσπασε καὶ λέει με

«Εἰμαι κουτὰς νὰ κάθωμαι φάρμακα νὰ

Κι' ὅτι κατέβη καθενὸς, ἐγὼ νὰ τὸ πι-

Πόσοι μ' αὐτὸν τὸν πίθηκον ἀπ' τοὺς

Πετοῦν χρήσιμα πράγματα στὸ δρόμο

Ἀθανάσιος Διάκος

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!!

Χριστούγεννα! Εἰς ἕνα κομψὸν σαλονάκι, με συναθροισμένα πολλὰ χαριτωμένα παιδάκια, ἔχει τοποθετηθῇ δένδρον καταστόλιτον ἀπὸ μπομπόνια, κουνκλίτσες, μπαλόνια καὶ ἄλλα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοὺς κλώνους πετοῦν εἰς τὰ χέρια τῶν μικρῶν καλεσμένων. Γεμάτη χαρὰν καὶ εὐθυμία ἡ ὥραία ἐορτή, τὴν ὁποῖαν πλουαία κυρία ἔδωσε χάριν τῶν φίλων τῆς μικρᾶς τῆς κόρης.

Τὰ παιδάκια, καθένα με τὸ δῶρον του, φεύγουν, εὐχαριστῶντα!

Χριστούγεννα! Εἰς ἄλλην εὐτυχετήν αἰθούσαν, ἔχει συγκεντρωθῇ ἕνα πλήθος

μικροκόσμου, ὅλα παιδιὰ πτωχὰ τοῦ λαοῦ!... Κατὰφορτον δένδρον, ἀπὸ πενιχρὰ εἶδη παιδικῆς ἐνδυμασίας ἔχει στηθῇ πλησίον ἐξέδρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐποπτεύει ὁμιλος φιλανθρωπῶν κυριῶν. Με χαρὰς καρδιοκτύπια καὶ κάποτε μ' ἕνα κρυφὸ δάκρυ, προσέρχονται τὰ παιδάκια ἕνα, ἕνα, πέρνουν τὸ προσφερόμενον δῶρον, συνοδευόμενον με κανένα εὐγενικὸν λογάκι, εὐχαρ.στοῦν ἀπὸ καρδίας καὶ ἀπομακρύνονται γρήγορα, διὰ νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν γλυκεῖά τους μητέρα!

Χριστούγεννα! Πέραν, εἰς τὸ ῥιζῶμα τοῦ χιονισμένου βουνοῦ, πτωχὴ χωρικὴ παραδέρνει ἀπὸ τὸ πρωὶ με τὸν ἄγριο βορρᾶ, σκιάτουσα 'ς τὸ χωράφι.

Ἐνα μικρὸ ἀνυπόδητο ἀγοράκι, τὸ παιδί τῆς μελανισμένη ἀπὸ τὸ κρύο, βόσκει εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωραφιοῦ, τὸ κάτασπρό ἀρνάκι τους. Πότε—πότε, στρέφει κατὰ τὸν μεγάλο δρόμο, νὰ ἰδῇ μήπως ἔρχεται ὁ καλὸς του πατέρας, ὁ ὁποῖος, τὰ χαράγματα ἐξεκίνησε γιὰ τὴν πόλιν, νὰ φωνίσῃ, διὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν ποῦ ξημερώνει! Τὸν περιμένει ἀνυπόμονον, διότι εἰξεύρει καλά, πῶς μαζί με τὰ πτωχικά τοῦ σπιτιοῦ των ψώνια, θὰ φέρῃ καὶ δική του μιὰ καινούργια φορεσιά, νὰ τὴν βάλῃ αὐριον εἰς τοῦ Χριστοῦ μας τὴν γιορτή!

Χριστούγεννα! Εἰς πενιχρὰν ἐρημικὴν καλύβην μέσα, ἐπάνω εἰς ἕνα ξύλινον κρεβάτι, μονάκριβον ἐπιπλόν 'στὸ φτωχικὸ τους, εἶνε ἐξαπλωμένη μιὰ ἄρρωστη μητέρα! Δίπλα τῆς στέκει πενταετὴς κοριτσάκι. Σημαίνει εἰς τὸ γειτονικὸ χωριὸ τῆς ἐκκλησίας ὁ κώδων! καὶ τ' ὄρανον εἰς τὴν ἄρρωστη, θλιμμένο ψιθυρίζει: μανούλα μου, Χριστούγεννα!..

Μόνωσις

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΥΙΩΝ

Ὁ υπάλληλος τοῦ φόρου μικρὰς πόλεως τῆς Ἑλβετίας ἐσταμάτησεν ἡμέραν τινα χωρικὸν φέροντα δοχεῖα μέλιτος καὶ τὰ ἡνοῖξε ὅλα διὰ νὰ ἰδῇ μήπως περιεῖχόν τι λαθραῖον.

Τὸ μέλι, ὅμως ἐν τῇ μεταξύ ἀνοικτὸν προσεῖλκυσε πλῆθος μυιῶν, αἵτινες τὸ κατέστησαν ἀκατάλληλον πρὸς πώλησιν.

Παραπονέθη λοιπὸν εἰς τὸν δικαστὴν τῆς κομποπόλεως ὁ χωρικός καὶ ἐξήτησε νὰ τοῦ ἀποδώσουν τοὐλάχιστον τὸ ποσὸν ποῦ ἐπλήρωσε διὰ τὰ διαπύλια.

Ὁ δικαστὴς ἐξήτασε τὴν ὑπόθεσιν καὶ κατόπιν εἶπεν ὅτι ὁ υπάλληλος δὲν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ καὶ ὅτι αἱ μυῖαι μόναι ἦσαν ὑπεύθυνον· ἐπέτρεψε λοιπὸν εἰς τὸν χωρικὸν νὰ τὰς φρονεῖ, ὅπου τὰς εὐρίσκη.

Ὁ πονηρὸς χωρικός παρεκάλεσε τὸν δικαστὴν νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἀπόφασιν γραπτὴν, καὶ μόλις ἔλαβε τὸ χαρτί, μία μυῖα τοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ τὸν δικαστὴν νὰ μετανοήσῃ διὰ τὸ ἀγαρμποῦ αὐτοῦ.

Ἡ μυῖα ἦτο ἐγκατεστημένη ἐπὶ τοῦ

προσώπου τοῦ δικαστοῦ καὶ ὁ χωρικός βιαζόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατέφερε «μία μιλάτσα» πλέον ἢ ἀρκετὴν διὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Ὁ δικαστὴς ἐηγορήθη ἐναντίον τοῦ χωρικοῦ, ἀλλ' οὗτος ἠρκεσθῇ νὰ τοῦ ἐπιδείξῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπεσύρθη ἀτάραχος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀσύρματος Τηλέγραφος

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΣΤΙΣΙΣ

Διηγούνται διὰ τὴν χήραν Τσαρίναν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ' τῆς Ρωσίας, τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, ἀποδεικνύον μιαν ἀκόμη φιλανθρωπὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλῃς αὐτῆς γυναικός.

Κάποτε, εἰσελθούσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου τῆς, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἐγγράφων ἀφορῶν πολιτικὸν τινα κατάδικον. Κάτωθεν τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ τοῦ ἐξαιτουμένου τὴν Αὐτοκρατορικὴν συγγνώμην διὰ τὸν κατάδικον, ὁ Τσάρος εἶχε γράψῃ:

«Συγγνώμην ἀδύνατον· νὰ σταλῇ εἰς Σιβηρίαν».

Ἡ αὐτοκράτειρα ἐπῆρε τὸ ἐγγράφον, ἔσβυσε τὴν ἄνω τελειὰν ἀπὸ τὸ «ἀδύνατον» καὶ τὴν ἔδωσε μετὰ τὴν λέξιν «συγγνώμην». Καὶ οὕτω τὸ ἐγγράφον ἔλεγε: «Συγγνώμην· ἀδύνατον νὰ σταλῇ εἰς Σιβηρίαν».

Ὁ Τσάρος δὲν ἀντέτεινεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς τῆς συζύγου του.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

ΑΝΤΙΟ ΨΗΤΟ

Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, χωρὶς νὰ γελᾶσω. Ἐνα βράδυ, ὅταν ἦμουν μικρός, πρὸς τιμωρίαν μου διὰ κάποιαν ἀταξίαν, με ἠναγκάσαν νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ φάγω. Ἐνθ' ἔπερνούσα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον μ' ἕνα ξερό κομ-

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Ἐνας ζημιωμένος βιολιστὴς ἀπεπλάνηθη κάποτε ἐν μέσῳ δάσους, τὸ ὅποιον διήρχετο διὰ νὰ μεταθῇ εἰς γειτονικὴν πόλιν, ὅπου εἶχεν ἐρισθῇ συναυλία του καὶ διατεθῇ ὅλα τὰ δι' αὐτὴν εἰσιτήρια.

Ἐνθ' οὕτω διετέλει ἐν ἀμνηχανίᾳ, εἶδε νὰ πλησιάζουν πρὸς αὐτὸν τρεῖς φίλοι, ὁ λύκος, ὁ ἀλώπηξ καὶ ὁ λαγῶς, με τοὺς ὁποῖους εἶχε στενὴν γνωριμίαν.

Ὁ βιολιστὴς ἐχάρη διὰ τὴν εὐτυχὴ συνάντησιν καὶ τοὺς παρεκάλεσεν εὐγενῶς νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν πρὸς τὴν πόλιν ὁδόν. Οἱ τρεῖς ὁμῶς φίλοι ἐγέλασαν καὶ ἐμπόζοντες αὐτὸν διὰ τὸ πάθημα ἀπεμακρύνθησαν, χωρὶς νὰ τὸν διευκολύνουν.

Ὁ μουσικὸς ἔμεινε πάλιν μόνος καὶ καθίσας εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ βιολί του, διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν στενοχωρίαν του.

Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν λύκον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀρῆσαι τοὺς συντρόφους του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κρύ-

μάτι ψωμί, εἶδα ἢ μᾶλλον τὸ ψητό, ποῦ ἐγύριζεν εἰς τὴν σοῦβλα.

Ὅλοι ἦσαν γύρω 'στὴ φωτιά· καὶ ἡμῖν ἠναγκασμένοι νὰ τοὺς καληνυχτήσω. Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος μου ἐγύρισα νὰ κυττάξω ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ψητό, ποῦ ἐφαίνετο τόσῳ ὡραῖον καὶ εἶχε καὶ τόσῳ καλὴ μυρωδιά, καὶ δὲν ἠμπούρεσα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμω μιαν ὑπόκλησιν καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ με τόνον ἱκετευτικόν: «Ἀντίο ψητό!» Ἡ ἀφελὴς αὐτὴ ἐπιφώνησις ἐφάνη τόσον ἀστεία, ὥστε μ' ἐλυπήθησαν καὶ μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ γεῦμα.

(Κατὰ τὸν Ρουσσὸ)

Κραυγὴ Νίκης

Η ΠΗΓΗ

Ἡ πηγὴ εἰς τὸ λειβάδι, σὰν κορίτσι ποῦ ὄφινει, ρίχνει—ρίχνει πρῶτ'—βράδυ μιὰ σταγὴν ἀργυρωμένη. Στάζει, στάζει τὸ νεράκι Σὰν νὰ λήγῃ τραγουδάκι. Ὡ πηγούλα, πᾶς ὡς πόσο ὅα τὸ λὺς τὸ τραγουδάκι, ποῦ κάθε διαδάτῃ τόσο Ὁλ' εὐφραίνει με νεράκι; Ποῦ τοῦ φέρνει τὴν δροσούλα Μιὰ καὶ μόνη σου σταλούλα; Οἱ χιλιάδες ποῦ περάσαν διαδάτῃ καὶ περνοῦν, ἕνα φθόγγον σου δὲν χάσαν' στὴν καρδιά τους τὸν κρατοῦν σὰν τραγουδι παλαιοῦ χρόνου σὰν δροσιὰ τοῦ κάθε πόνου!

Ἰρις

ΑΡΑΧΝΕΣ

Τῆς βλέπετε τῆς ἀράχνης, ποῦ ὀλοένα, ὑφαίνουν; Ξέρετε τί ἦσαν πρῶτα καὶ πῶς ἐγεννάν ἔτσι; Νὰ αὐτὸ τὸ πῶ. Κάποτε μιὰ μάννα εἶχε ἑφτά θυγατέ-

ρες—κάθε μία με τὸν ἀργαλειό της—καὶ ὅλο ἔφαιναν, ἐπειδὴ ἦσαν ἐργατικά κορίτσια.

Ἡ μάννα τους τῆς εἶχε καμάρι καὶ ὅλη ἡ γειτονιά τῆς ἐξήλευε.

Μὰ μιὰ μέρα ἡ μάννα ἔπεσε στὸ στρώμα, ἄρρωστη βαρεῖα καὶ τῆς ἐφώναζε ἀπὸ τὸ στρώμα νὰ τὴν περιποιηθῶν λιγάκι, νὰ τῆς φέρουν λίγο νερό. Αὐτὲς ἦσαν σκυμμένες στὸν ἀργαλειό τους καὶ δὲν ἄκουγαν. Ἡ μάννα κάθε μέρα ὀλοένα ἔσβυε, κ' ἐφύσσε πρὶν στὰ τελευτὰ αὐτῆς. Φωνάζει γιὰ τελευταία φορὰ, ἀλλ' αὐτὲς οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκούσας. Τότε ἡ δύστυχη μάννα, ξεψυχώντας τῆς καταριέται ποτὲ νὰ μὴ σηκώσουν κεφάλι ἀπὸ τὴ δουλειά, πάντοτε νὰ ὑφαίνουν. Ἡ κατὰρα ἐπύαυσε καὶ μόλις ἡ μάννα ἐξεψύχησε, νάτες καὶ ἡ ἑφτά, γίνονται κατὰ ζωῖδα με μακρὰ πόδια ποῦ φαίνονται τὸν ἱστὸν τους, σ' ὅλα τὰ χαλάσματα! εἶνε ἡ ἀράχνης.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Ἐξόριστος Βασιληᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὸ σχολεῖον: Σπυράκης: —Μπαμπά, εἶσαι εὐχαριστὴμένος αὐτὴν τὴν ὥραν;

Ὁ μπαμπᾶς: —Ναί, παιδί μου.

Σπυράκης: —Καὶ δὲν θέλεις νὰ στενοχωρηθῇς βέβαια...

Ὁ μπαμπᾶς: —Καὶ βέβαια! γιατί;

Σπυράκης (μετὰ σκέψιν): —Τότε σοῦ δεῖγνω ἄλλη μέρα τοὺς βαθμούς μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

Ὁ μικρὸς Βαλέριος εἶνε στὸ κρεβάτι καὶ δὲν θέλει νὰ πάρῃ τὸν γιατρίκον.

—Κρίμα, ποῦ λέγουν ὅτι ὁμοιάσεις τοῦ παποῦ σου, λέγει ἡ θεὰ του· ἐκεῖνος ἔλεγε: ὅα τὸ πάσω καὶ τὸ ἔπερνω.

—Τὸ ἴδιο κάνω καὶ ἐγὼ· εἶπα: δὲν θὰ τὸ πάσω καὶ δὲν τὸ πέρνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξορίστου Ἀτιδίδος

πτην του· ὁ λύκος ἦτο φιλόμυθος· ἡ ἄρμονία τὸν ἐγοήτευσε.

—Θὰ ἦμην εὐτυχὴς, εἶπεν, ἂν νὰ τώρθωνα καὶ ἐγὼ νὰ προκαλῶ τόσον γλυκεῖς τονους ἀπὸ ἕνα ὄργανον, ὅπως τὸ ἰδικόν σας.

—Εὐκολώτατον, εἶπε μου, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς· ἂν ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς μου, θὰ μάθῃς τὴν τέχνην μου ὅπως ἐγὼ. Τὸ μόνον ἀπαιτούμενον εἶνε νὰ προετοιμάσῃς καταλλήλως τὰ χεῖρά σου καὶ ἰσοῦ ἀκριβῶς ἕνας κοῦριος κορμὸς δένδρου, ποῦ θὰ μὲς χρησιμεύσῃ.

—Βάλῃς τὰ χεῖρά σου, ἐξηκολούθησεν, εἰς τὸ κούφωμα, τὸ ὅποιον θ' ἀνοίξῃς ἐπίτηδες καὶ πρὸς περισσότερον καὶ μὴ φοβηθῇς, ἂν εἰς σφίγγῃ ὀλίγον. Ἐτοιμός;

—Ἐτοιμός! ἀπήντησεν ὁ λύκος, βυθίζων τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας εἰς τὸ ἡμιάνοικτον κούφωμα.

—Καλὰ τὴν ἐπαθεῖς! εἶπε τότε ὁ μουσικὸς, ἀφίπων τὸ ξύλον νὰ σφίξῃ πάλιν, οὕτως ὥστε τὰ πόδια τοῦ λύκου νὰ κλεισθοῦν ὡς εἰς παγίδα· ἂν με τὸ μά-

θημα αὐτὸ δὲν γίνῃς μουσικός, ὅα μάθῃς ὁμῶς νὰ φαίνεσαι εὐγενέστερος πρὸς τοὺς ταξιδιώτας, οἱ ὅποιοι χάνουν τὸν δρόμον των.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφίπων τὸν λύκον αἰχμαλώτον, ἐξηκολούθησε δὲν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς συνθέσεις, τὰς ὁποῖας τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὴν συναυλίαν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ

Είμπορούν να λάβουν μέρος και οι κατά φύλλον αγοραστές της Διαπλάσεως.

Προκηρύσσω και πάλιν τον Διαγωνισμό των Λευκών Δέσεων, αφού τόσον ήρσε, μερικώς εξηγήσεις χάριν των νέων συνδρομητών και των αγοραστών, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τα κατ' αυτόν.

Εάν προσέχετε, κατά την ανάγνωσιν, τὸ σημερινόν μας φυλλάδιον, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κειμένου — εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, εἰς τὰ διηγήματα, σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι — ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὅχι ἐκ λάθους, ἀλλ' ἀφημένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἐπρεπε νὰ ἔγῃ μίαν λέξιν, ἢ ὅποια λείπει. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις, ποὺ λείπουν, εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις καὶ ἡ εὐρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὐρήτε ὅμως; Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅπως θὰ γινώριζετε, πολλὰκις καταγίνονται εἰς συμπλήρωσιν φράσεων ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται ἐφορμημένοι ἐκ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ἢ συγκεκομμένοι εἰς τὰ τεμάχια τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὅποια ἡ σκαπάνη συχνάκις φέρει εἰς φῶς.

Κατὰ παρόμοιον, πολλὴ εὐκολότερον ὅμως καὶ μὴ ἀπαίτουσιν τὰς εἰδικὰς γνώσεις ἐνὸς ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρήσετε εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ σεις.

Ἡ ἐννοία τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὅποιον δεικνύει περίπου πόσα στοιχεία εἶχεν ἡ ἀφανισθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασμένη εἰς τούτους διαγωνισμούς μας ἕως τώρα εὐφύια σας καὶ μαντικὴ δύναμις σας ὑπερβαρύνει διὰ τὰ φθάσατε εἰς τὸ εὐχάριτον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινόν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα λέξεις. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὐρύν και νὰ μὴ τὰς στεῖλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινὸν γάρτοι, εἰς τὸ ὅποιο νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

Ἐπ' ἀπάντησιν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Δέσεων τοῦ 4ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ ... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον-ἂν ἔγῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στήλην δεῖνα, στίχον δεῖνα λείπει ἡ λέξις (π.χ. *κακία*).

2. Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στήλην δεῖνα, στίχον δεῖνα λείπει ἡ λέξις: *ἀκροστιχίς*.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὐρή. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὐρὴ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στεῖλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβεύθῃ μετὰ πρῶτον βραβεῖον ὁποῖος εὐρὴ ἀκριβῶς, ἀκριδέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὐρύν πολλοί, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρῳ εἰς ἓνα, τοῦ ὁποῖο ἢ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν. Θὰ δοθῶν ἐπίσης δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὐρόντας τὰς περισσότερας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμώμενα εἰς τοὺς μεγάλους διαγωνισμούς, ἤτοι: τὸμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων βραβείων: τρεῖς, δύο καὶ εἷς κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευμένων.

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεὰν ἔχουν ὅλοι οἱ εἰς τὸν ψευδώνυμον ἐγκειμένον διὰ τὸ 1912, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομητὰ καὶ τὰ δέλφια των καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 εἰς γραμματὸσημον οἱ κατὰ φύλλον αγορασταί. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 20 Δεκεμβρίου 1911

ΟΛΑ τ' ἀγαπητὰ μου παιδιὰ θὰ εὐχαριστήσω, πιστεύω, μετὰ τὸ ἀνέλπιστον δωδεκάσελιδον φυλλάδιον, τὸ ὅποιον δίδω σήμερον ὡς τὸ καλλίτερον Χριστουγεννιάτικον δῶρον, ποὺ ἦτο δυνατόν νὰ κάμω. Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ μέγα μέρος τὸ δωδεκάσελιδον ὀφείλεται εἰς τὸ ζωήρευμα τοῦ ξεσπαθώματος καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ μετὰ τὴν αὐτὴν ἀποτελεσματικότητά ἐκ παρατηρούμενης ἡλῆος, συγκνῶτα θὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σὰς παρουσιάξω παρομοίως ἐκπληξίς. Καλὰ Χριστούγεννα λοιπόν, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, καὶ μὴν ἀφήγετε τὸ σπαθὶ σας!

Ῥωαυτότατον τὸ γραμματάκι σου, μικρὲ μου φίλε, Σπ. Ἀλ. Ρώμα, καὶ χωρὶς κανένα λάθος, ὅπως ἐφοβείτο. Νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά διὰ νὰ συνειθίσῃς περισσώτερον τὸ πρῶτον πολὺ μ' εὐχαρίστησε.

Ἡ Ἀκακία, παλαιὰ μου φίλη ἢ ὅποια λύγῃ πολλῶν ἀσκολιῶν εἶχε τέσσαρα χρόνια νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κύκλόν μας, ἐπανέρχεται μετὰ μεγάλην τῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς μεγαλιτέρην μου χαράν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ματαίωσις Ἑλπίς, ὁ Βιθυνὸς Ὀνειροκράτης, ὁ Οὐδλιανός, ἡ Μικρὰ Ἀριστοκρατία, τὸ Βασιλότο, ὁλοὶ νέοι μου φίλοι, μοῦ ἔγραψαν πολὺ εὐμορφα πρῶτα γράμματα, ἐγγυμονοῦντες ἐκείνους, ποὺ τοὺς ἐνέγραψαν, καὶ ὑποσχόμενοι νὰ δράσουν εἰς τὴν κίνησίν μας. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ὅτι τόσον ἐνθουσιώδεις εἶνε οἱ νέοι μου φίλοι.

Ἀλλὰ διαιτέρεται μετὰ συνεκίνητος τὸ γράμμα τῆς Ἑλληνοπούλας, παλαιᾶς καλῆς μου φίλης ἢ ὅποια ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μου εἰς τὸ 31ον ἔτος, μοῦ ἔγραψε τισὶν ἐμμορφῆς ἀναμνήσεις, συμπαραίνουσα «τιμῇ σὲ σένα, Διάπλasis μου, ἀλλὰ καὶ σὲ μὰς τὰ Ἑλληνοπούλα» κανένα ἄλλο περιοδικὸν δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν!

Ὅλα τὰ δίκαια ἔχεις, Ἰδιότροπον Σανθούλα, δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῶν καθυστερούντων Μ. Μυστικῶν δυστυχῶς, πλὴν τῶν μέτρων, ὅσα ἔχω λάβῃ ἤδη, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ληφθῶν ἄλλα. Εἰδικῶς δι' αὐτοὺς ποῦ σοῦ γρευστοῦν, ἀπὸ τοὺς πέντε νὰ ἀπελεισθῇ: οἱ ἄλλοι πιθανώτατα ὀ' ἀνταπαντήσουν· ἄλλως τε ὁ καταρτισμὸς ἐνὸς λευκώματος ἀπαιτεῖ καὶ ὑπομονήν.

Διὰ τοὺς φίλους μου τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συνεργάζωνται εἰς τὸ ἀγαπητὸν τὸν περιοδικὸν ἔχω καὶ μίαν ἀπαραίτητον σύστασιν. Νὰ γράφουν τὰ πρὸς δημοσιεῖσιν σταλλόμενα μόνον ἐπὶ τῇ μιᾷς πλευρᾷ τοῦ χάρτου, διότι διὰ τυπογραφικὰς λόγους εἶνε ἀδύνατον σχεδὸν τὰ ἐγκρινόμενα νὰ δημοσιεύωνται, ὅταν εἶνε γραμμένα κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς. Ἀπαραιτήτων ἐπίσης εἶνε, κάθε εἰδος συνεργασίας (ἐντυπώσεις, ἀνέκδοτα, ποιήματα, παιδ. πνεύματα) νὰ γράφονται καθὲν εἰς ξεχωριστὸ χαρτί: ὁπὸ τοῦ προσευχόμενου φύλλον δὲν θὰ λάβω ὅπ' ὅψιν ἀποστολὰς κατὰ παράδοξον τῶν ὁρῶν αὐτῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Παιδὶον συλλογίζόμενον τὴν μητέρα του» τῆς Περιστερᾶς τοῦ Νῶε, «Δύσις» τῆς Ἀηλιπαιμένης Κόρης, «Ἐξῆς καὶ Θάνατος» τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος, «Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου» τῆς Τσοῦχτας, «Ὁ ἀγαθοεργὸς κηπουρὸς» τοῦ Περγέως, «Τὰ ζῆλναια τοῦ χωριοῦ» τῆς Ἑλληνοπούλας.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὸ παράθυρο» (ἀκατάλληλον), «Τὸ κάλλος» (ποίημα ἄτεχον), «Ὁ παραξένος ποντικός» (γραμμένο πολὺ βιαστικὰ καὶ ἀπεριποίητον), «Ὁ χειμὼν» (ἢ

διήγησις γαλαρὰ, χωρὶς ἐνδιαφέρον), «Εὐφύια Φιττακοῦ» (ποίημα ἐκτενὲς καὶ ἀτελές), «Με-λίσσαςφάγος» (διασκευὴ μῦθου ὅτε ἐπέφερα-σιαν), «Ὁ γεωργός» (ποίημα βελτιούμενον πιθανῶς νὰ ἐγκριθῇ), «Ἀτῆρ, βροχὴ κτλ.» (αἱ εἰκόνες μόνον ἐνεκρίθησαν ὅτι τὰς δημοσιεύσω μετὰ κατάλληλον κείμενον), «Ἐνναυίτης στρα-τιώτης» (ἀνέκδοτον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα λαμβάνουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνῆλθον εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ β. εἰς ἀορίστου].

Νέα ψευδώνυμα: Τὸ Σύνταγμα, α. (Ε. Θ.) Γέρω-Θωμάς, α. (Εὐσεβὲς με...) Ἑλληνοπούλα, α. (Ε. Α.) Ἀραπάκος, α. (Α. Μ.) Μικρὰ Ἀριστοκρατία, α. (Κ. Ζ.) Ἀλατο-τιανὴ Μεξικάνη, α. (Κ. Φ.) Μακρονόος Πα-τριώτης, α. (Μ. Φ.) Μονιεύμας, α. (Α. Φ.) Οὐδλιανός, α. (Σ. Κ.) Βιθυνὸς Ὀνειροκράτης, α. (Δ. Τ.) Ματαίωσις Ἑλπίς, α. (Ζ. Τ.) Ἑομερίδα, α. (Μ. Π.) Ἀκακία, α. (Ε. Ζ.) Φοῖβος, α. (Ν. Τ.) Σκλάβος τῆς Ἡλείας, α. (Μ. Γ.) Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας, α. (Μ. Π.) Καρδερίνα, α. (Α. Κ.) Θαλασσομάτα, α. (Τ. Χ.) Φύλας τοῦ Μοριχόβου, α. (Θ. Ν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Θυμάρη, α. Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, α. Ἰδιότροπος Σανθούλα, α. Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, α. Ἐγγονος Αὐτοκράτορος, α. (Σύλλογος Δύξας).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώ-τας τρεῖς προτάσεις ἕκαστος φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις. Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-σεις μετὰ ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθ-μὸς σηματοῖ πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰ-σέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Φυσιολάτριάς (Ὁ) μετὰ Κολόμπα, Κάρμεν, Ἡλκιστοῦρα, α. ἢ Ἀηλιπαιμένη Κόρη (Ὁ) μετὰ Φαίδρον Ἀδάμαντα, Ποιμενίδα τοῦ Αἰνίου, Νύμφην τῶν Χιόνων, Ἀγνώστον.

Ἡ Διάπλasis ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σεντενιμένο Ἑλληνοπούλο (εὐχαριστῶ) Μπα-ρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (ἔστειλα), Ἐκκεντρικὸν (λάθος ἢ το' ἔστειλα) Ἑλληνοκί-Οὐρανὸν (ἔστειλα) Ἡλκιστὴν (ἔστειλα) εὐχα-ριστῶ) Ἀνδ. Γεωργαλᾶ (ἔστειλα 32ον) Ἀνδρ. Σβῶς (φωτογραφία ἐλήφθη) Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου (ἢ α. ἐλήφθησαν) Λαμ. Δ. Ἰωάν-νιδην (εὐχαριστῶς βλέπω ζωηροτέρην σου συμμετοχὴν) Ἀνδρ. (ἔχει καλὸς) Στεγαμίδην τοῦ Ἀνέμου (ναί) Παυλῆνιον Πόδον Ἀερο-ναντοπούλου (ἔστειλα) Κάσιον Ἐπιδρομέα (ἔστειλα εὐχαριστῶ) Ἀραπάκον (ἔστειλα) Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων (ἐλήφθησαν) ἐπίσης ἢ συλλογῇ) Φυσιολάτριάς: Τζοκόνδαν Κό-μητα τῆς Φέρας (χαίρω διότι σοῦ ἤρσαν τὰ νέα μας) Αἰν. Ν. Παπαϊωάννου (καὶ σὲ καὶ τὸν Γεωργίον εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας). Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν (ἐξετελέσθη) Θυμάρη (ἔλαβον εὐχαριστῶ) Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα (ὁρατὰ γραμμένη ἢ ἱστορία τῆς ἑγγραφῆς σου, γράφε μου τακτικά) Κόρη (κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ θέληγτρά τῆς, ἀρκεῖ νὰ κατορθώῃ κανεὶς νὰ τὰ ἐπωφελεῖται καταλλήλως) Γέρω-Θωμάν (ἔχουν βεβαία, ὅτι δὲν θὰ με λησμονήσω) πῶς ἐπῆλθον λοιπὸν οἱ διαγωνισμοί;) Περγέας (ἔστειλα τὸ κάλυμμα ἰδοὺ ὅτι σήμερον ἔχουν μίαν προκήρυξιν) Τσοῦχταν (περιμένω) Ἀη-λιπαιμένην Κόρην (εὐχαριστῶ ἢ Ἀνίς Δ. εἶνε συνδρομητρία) κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αἱ 50 Σειραὶ τῶν τόμων, τοὺς ὁποίους ἐδίδωμεν μετὰ ὑποτίμησιν εἰς τοὺς ἀνα-νεοῦντας τὴν συνδρομὴν των, ἐξηγητῆθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μὰς ζητοῦν, ἀπεφασίσαμεν νὰ δώσωμεν ἄλλας 50 Σειράς, τὰς ὁποίας ἔχουμεν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνανεοῦντων τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφομένων νέων διὰ τὸ 1912 πρὸς τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Οἱ διαθέσιμοι τόμοι Διαπλάσεως εἶνε τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1911, τιμώμενοι ἀκριβῶς 7 ἢ 8 φρ., παρέχοντες δὲ ὑποτιμημέ-νοι μόνον ἀντὶ 4 δραχμῶν ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκρινόμενον διὰ τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρο-μητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-γωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΥΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσφαλῇσιν διὰ τὰς λύσεις των ἕκαστου φυλλαδίου, ὅσα διήποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματὸσημον ἀσφα-λίστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέλ-φια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγο-ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὅπ' ὅψιν αἱ λύσεις των.

Οἱ χάριτες τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῖο καὶ μόνον δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις των πάντες ἀνελατῶς οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖ-ται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὃν ἕ-καστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλον εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 2ας Φεβρουαρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἐ. ε. Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

31 δις. Δεξιόγραφος

Γιὰ τὴν κουζίνα χρῆσιμον σκεῦος θὰ φανερώσῃς, ἂν πρὸς εὐνοίαν βρωτικὸν κυνήγι' στὰ νερά ἐνώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριακῆς Αἵρας

31 τρίς. Τονόγραφος

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς, ὅπλον εἶμαι τοῦ φειδίου· ἂν με παραφυτονίσῃς γίνωμ' ὄνομα νησιού!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κασσιανῆς

32. Ἀναγρομνηστικός

Ἀνετράπησαν στοιχεῖα Βασιλέως τῶν Κρητῶν καὶ χωρὶς κόπον εὐρέθῃ ὄνομα Ἐποστολίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

33. Στοιχειόγραφος

Νῆσον τῶν Ἑλληνικῶν ἂν μὰς ἀποκεφαλίσῃς, Βασιλέα τῶν Περσῶν παρευθὲς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Αἰμιλιανοῦ

34. Ἀντεστραμμένη πυραμὶς

*****+*****= Ἐμφύλιος πόλεμος.
*****+*****= Πόλις εἰς τὸν Αἰμον.
*****+*****= Εὐρωπ. πρωτεύουσα.
*****+*****= Μῆν τοῦ ἔτους.
*****+*****= Ὄρος τῆς Μακεδονίας.
*****+*****= Ἑλληνικὴ πόλις.
*****+*****= Μέλος τοῦ προσώπου.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Εὐρωπ. κράτος.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐγγ. Ἰωάννου

35. Τριπλὴ ποικίλη ἀκροστιχίς

Τ' ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-λοῦν πόλιν τῆς Μικρασίας· τὰ δευτέρω ἐποχὴν

τοῦ ἔτους· κατὰ σειρὰν δὲ τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας κλπ. πτη-νὸν ἀρπακτικόν:

1. Ἀκρωτήριον τῆς Τουρκίας. 2 Ἰγθύς. 3. Τροφὴ πρώτης ἀνάγκης. 4. Σημεῖον τοῦ ὀρί-ζοντος 5. Κάτοικος χώρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπολεσθείσης Ἑλπίδος

36—38. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων

1. Θέλεις μῆλα, Γεώργιε, ἢ κάστανά; 2. Νὰ σοῦ δώσω, Θεασύδουλε, πορτοκάλι; 3. Καὶ σύ, Μαρτίκα, τί θέλεις;

Ἐστ. ὑπὸ τῆς Μαρουτοκαπνισμ. Γαλανόλευκῆς

39. Φωνηεντόλιπον

* - γλσσ - πλλς - ε - λθρν - γρν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱκίης Στοργῆς

40. Ἰνδικὸς γρίφος

Σ 4 (ἀπαρέμφατον), τ 2 (ἄρσεν), α 7 (σὺ-σιαστικόν), χ 5 (μέταλλον), ε 3 (εἶδος), 0 7 (ἀπαρέμφατον).

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γλυκοῦ Χαμόγελου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 43—46

410. Ἰβικός (Ἡβη, Κῶς). — 411. Δηλη-τήριον (δηλὸν τυρίον...) — 412. Βόας - Βίας. — 413. Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.

414. ΑΡΕΙΟΣ 415. ΠΟΚΡΑ- ΜΕΛΙΤΗ ΤΗΣ(Πά- ρος, ὄρκος, Κρήτη, ῥα- πτης, ἀ- στήρ, Τι- τοῦ, ἦπαρ, σίτος.) —

416. ΚΙ- ΚΕΡΩΝ (Κρυμμέ- νος εἶνε Καλὰ Εἰδὼ Ρωμαῖος στήλην ὀνομα-στός). — 417. ΚΡΗΤΗ, ΛΑΡΟΣ, ΑΔΑΝΑ, ΚΛΑΔΟΣ, ΡΑΔΙΟΝ, ΠΡΑ, ΤΟΝΟΣ, ΜΕΛΕΥ. — 418. Ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμα. — 419. Μη-δενὶ συμφυρᾶν ὀνειδίσαις (μηδὲν εἰς ἡμ - φῶρ ἄνω νῆ - δ' εἰς εἰς).

420. Πολύβοις (πολύ-βοις). — 421. Χρόνος ὄνος. — 422. Ἐκάτη, ἑκάτη. — 423. Τάλας, Ἄτλας. — 424. Τὸ κανὼν. — 425. Γάτα (αἰνῆΓΑΤΑ μεγάλα). — 426. Εἶχε 3 παιδιὰ, εἰς ὧν 2 ἀγρία καὶ 1 κοίτη. — 427. ΣΠΑΡΤΗ - ΝΑΡΣΗΣ (Στράδων, Πυθία, Ἀλέκτωρ, Ρακίνας, Τελεῖλη, ἩλίοΣ). — 428. Ὅστις ἀγοράζει τὰ περιττὰ πωλεῖ τὰ ἀναγκαῖα. — 429. Ὑπάρκουσε εἰς τοὺς ἀνωτέρους (ὅπ' α καὶ εἰς ἐστὺς ἄνω τέρους).

430. Ἄλσος (ἄλς, ὅς). — 431. Βοῦς - βῦς. — 432. Ρέα - ἔαρ. — 433.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1911

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 675 εἰκόνας του.—Με τὰ 4 μυθιστορήματά του (τὸν Λουδοβίκον Κορμὴν, τὰς Περιπετείας τοῦ Νικόλα Καρναλ, τὰς Πιήσεις τοῦ Κρῶ - Κρῶ, τὸν Ἀλούπην καὶ τὸν Κουνέλην).—Με χίλια δύο ἄλλα Διηγήματα, Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, Ποιήματα, Παραμύθια, Νέα καὶ Περιέργα, κλπ. κλπ. κλπ.

Τιμᾶται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

Ἀγαπητὰ παιδιά,

Ἐάν θέλετε νὰ διέλθετε μὲ τέρψιν τὰς ἐορτάς σας, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους σας ὡς ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ βιβλία ἐκ τῆς σειρᾶς τῆς ΕΛΛΗΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ. Αὕτη περιλαμβάνει 36 διάφορα τερπνὰ καὶ διασκεδαστικὰ ἐκλεκτὰ παιδικὰ βιβλία, ἤτοι: ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ καὶ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ καὶ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ, ἅπαντα κοσμούμενα διὰ θαυμασίων χρωματιστῶν εἰκόνων, φιλοκάως ἐκτυπωμένα.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
καὶ Χαρτοπωλεῖα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τερπνὰ, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδο-
θέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δευκόμα μικρῶν μυστικῶν,

Ἐκαστὸν τετραδίων φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)

φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σει-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ,

φρ. 2,50.

Πρόξας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.

3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σαμαρταίδου, φρ. 0,60.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

ωράσεως τοῦ 1911,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἡδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

EDITIONS MUSICALES "CENTURY,"

Les éditions musicales de notre maison sont connues dans le monde entier pour leur arrangement soigné et leur prix modéré. Les éditions CENTURY sont produites sur papier de luxe, par un procédé spécial de lithographie. Chaque morceau est garanti parfait. Couvertures artistiques en couleurs.

1600 MORCEAUX CÉLÈBRES. LES PLUS GRANDS SUCCÈS DU MONDE.

LE CATALOGUE COMPLET EST ENVOYÉ FRANCO SUR DEMANDE.

Commande d'Essai :

Au reçu de francs dix par mandat poste nous envoyons recommandé et franco vingt morceaux choisis pour PIANO (Indiquez quel degré: No. 1 très facile, jusqu'à No 8-très difficile).

NEW CENTURY MUSIC Co., 38 Washington St., NEW YORK, U. S. A.

Nous envoyons gratis un joli morceau à celui qui nous fournira les adresses de dix personnes possédant un piano.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 13 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 11, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10 διὰ τὸ Ἐξωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περίοδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τι-
μᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50
Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν:
Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1911, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Δώρου 8α

Ῥεῖραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5